ΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ 2ον

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ (103)—18

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 7 (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2 74

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

Θ. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ — ΗΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Δ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ
ΤΥΜΦΡΥΣΤΟΣ
Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ
Π. ΦΡΟΝΙΜΟΣ
ΑΓΓ. ΔΟΞΑΣ
Χ. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ
Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ
Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ
Θ. ΜΗΛΙΔΩΝΗΣ

Σκιτσογράφος
Τ. ΔΕΔΕΣ

Μουσικός Κριτικός
Ν. ΣΥΝΟΛΙΝΟΣ

ΞΕΣΧΙΣΘΗΚΕ

ΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία Δραχμ. 50	Ἐτησία φρ. χρ. 50
Ἑξάμηνος » 25	Ἑξάμ. » 25

Ἀμερικῆς ἐτησία δολλάρια 5

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα πρὸς τὴν διεύθυνσιν. Ὕλη πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἀθῆναι 18 Σεπτεμβρίου 1923

Ἡ διεύθυνσις τῶν «Πανελληνίων» ποὺ δὲν ἐφείσθη οὔτε δαπανῶν, οὔτε κόπων, σᾶς προσφέρει σήμερον, τὸ περιοδικὸ ποὺ μὲ τὴν ἀνάληψί της σᾶς ὑπεσχέθη, χωρὶς νὰ θεωρῇ αὐτὸ ἀκόμη ἀντάξιο τῶν φιλοδοξιῶν της.

Καὶ ὁ νέος ἀρχισυντάκτης ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ παχιὰ λόγια καὶ ἡ ἀνεκτέλεστες ὑποσχέσεις, σ' αὐτὸ ποὺ σήμερα σᾶς παρουσιάζει, δὲν ἔχει νὰ σᾶς ὑποσχεθῇ ἄλλο, παρὰ πῶς μὲ τῶν ἀγαπητῶν του συνεργατῶν τὴ βοήθεια καὶ τὴ δική σας, θὰ προσπαθήσῃ πολὺ γρήγορα νὰ σᾶς δώσῃ τὰ «Πανελλήνια» ὅσο μπορεῖ πειὸ κομψά, πειὸ εὔθυμα, πειὸ καλογραμμένα. Καὶ πιστεύει νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

* * *

Ἀλλὰ γιὰ τὴ γενικὴ ἐπιτυχία τῶν ἀγαπητῶν σας «Πανελληνίων» πρέπει ὅλοι μαζὶ νὰ ἐργασθοῦμε.

Καὶ ἀπὸ σᾶς θέλω τὴν ὑποστήριξι, τὴ διάδοσι τῶν «Πανελληνίων» στοὺς φίλους σας. Καὶ τίποτε ἄλλο.

* * *

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλο ἀρχίζει τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. *Γρ. Ξενοπούλου*, ποὺ ἀπὸ τόσον καιρὸ ἀγγέλλεται στὰ «Πανελλήνια», τό:

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ

Εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς κοριτσιοῦ τοῦ δρόμου ποὺ ἀνεβαίνει ψηλά, πολὺ ψηλά. Περνᾶ ἀπὸ χίλιες παγίδες, ἀπὸ χίλιους πειρασμούς, ἀλλὰ μένει ἄπιαστη κι' ἁγνή. Τὴ σώζει πάντα ἕνα βαθὺ καὶ τρυφερὸ αἴσθημα γιὰ κάποιον ποὺ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, εἶναι ἀδελφός της. — Ἔχει στὴς φλέβες της ἀριστοκρατικὸ αἷμα. — Μικρή, πουλοῦσε λουλούδια στὸ δρόμο. — Κατόπι δουλεύει σὲ μοδιστράδικο. — Ἀπὸ 'κεῖ κλείνεται σὲ σχολεῖο. — Ἀπὸ 'κεῖ περνᾶ στὸ θέατρο. — Κι' ἀπὸ 'κεῖ πετᾶ στὴν... εὐτυχία, ποὺ τῆς ἐξασφαλίζει ἡ γέννησή της, ἡ ὀμορφιά της καὶ ὁ χαρακτῆρας της. — Μὰ μὲ πόσες περιπέτειες, διλήμματα, λύπες, ἀγωνίες! — Ὁ ἀδελφός της ἔχει ἕνα φίλο ποὺ τὴ λατρεύει. — Στὸ τέλος ὅταν ὁ παιδικός της ἔρως γίνεται ἀδελφικὴ στοργή, ἀγαπᾶ κι' αὐτὴ τὸ φίλο τοῦ ἀδελφοῦ της. — Καὶ τελειώνει...

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία, ποὺ δίνει ἀφορμὴ στὸ συγγραφέα νὰ παρουσιάσῃ ἕνα πλῆθος ἀπὸ σύγχρονα Ἀθηναϊκὰ μιλιέ, λαϊκά, ἀριστοκρατικά, θεατρικά, δημοσιογραφικὰ κλπ.

Τὸ ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ εἶναι ἕνα μυθιστόρημα πολυπρόσωπο καὶ πολυσύνθετο, ὅπου περνᾶ ὅλη ἡ Ἀθήνα..

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον

ΟΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΨΕΥΤΙΑΣ

ΤΟ ΠΕΙΟ ΧΟΝΤΡΟ ΨΕΜΜΑ

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἀναγνῶσται μας καὶ αἱ ἀναγνώστριαί μας καλοῦνται νὰ μᾶς γράψουν ἕνα χ ο ν τ ρ ὸ ψ έ μ μ α, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰ «Πανελλήνια». Στὶς 30 Ὀκτωβρίου ὅλες οἱ ψευτιὲς θὰ παραδοθοῦν εἰς τριμελῆ ἐπιτροπὴν ἀναγνωρισμένων ψευτολογίων, ἡ ὁποία θὰ ἀποφανθῇ διὰ τὸ πειὸ χοντρὸ ψέμμα. τὸ ὁποῖον ἐμεῖς θὰ βραβεύσωμεν μὲ ἕνα ψεύτικο βραβεῖο 10,000 δρχ.

(Ὅρα βραβεῖα διαγωνισμῶν εἰς τὰ διάφορα περιοδικά.)

ΑΒΑΝΤΙ ΛΟΙΠΟΝ

Ὅλα τὰ ψέμματα ποὺ θὰ μᾶς σταλοῦν θὰ δημοσιευθοῦν δωρεάν.

F — G. GLUCK

Η ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

(Ἡ ἀρχὴ στὸ προηγούμενο φύλλο)

Ὁ Λουσιὲν Ζαρὺ κυνηγᾶ μιὰ ὄμορφη γυναικούλα. Τὴν πλησιάζει, τῆς ὁμιλεῖ καὶ ἐκείνη δέχεται. Τὸν ἀποκαλεῖ μὲ τὸ ὄνομά του. Ὁ Λουσιὲν ἐκπλήσσεται. Τοῦ ἐκμυστηρεύεται ὅτι εἶνε μυστικὸς ἀστυνόμος καὶ ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἐπεφόρτισε νὰ τὸν παρακολουθῇ. Ὁ Λουσιὲν ἐκπλήσσεται περισσότερο τώρα ἀλλά, ἂν εἶμαι ντέτεκτιβ, τοῦ λέει ἐκείνη δὲν παύω νὰ εἶμαι γυναῖκα.

Ἡ *Κυρία*. — Δὲν ἐσκεφθήκατε σ' αὐτό;

Ζαρύ. — Τὸ ὁμολογῶ.

Ἡ Κυρία. — Γιὰ νὰ σᾶς βγάλω ἀπ' τὶς ἀνησυχίες σας, ἐλᾶτε μαζύ μου νὰ μιλήσετε γιὰ τὴ γυναῖκα σας!

Ζαρύ, (ἔκπληκτος). — Τί ἔκαμε, λέει;

Ἡ Κυρία. Μὲ τὸ τηλέφωνο...! Ἡσυχᾶστε!

Ζαρύ. Ἄ! Ἔτσι μάλιστα!

Ἡ Κυρία. — Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ δυστυχισμένη σύζυγός σας βρίσκεται στοῦ διευθυντοῦ τοῦ πρακτορείου μου! Καὶ περιμένει μὲ ἀνυπομονησία νὰ τῆς δώσω νέα! Νά!.. Ἂς μποῦμε σ' αὐτὸ τὸ καφενεῖο...

(Μπαίνουν σ' ἕνα καφενεῖον καὶ διευθύνονται ἀμέσως στὸν θάλαμον τῶν τηλεφώνων).

Ἡ Κυρία (ἀφοῦ ἔδωσε τὸ ἕνα ἀπ' τ' ἀκουστικὰ στὸν Ζαρύ). — Ἐμπρός!.. Σεγκὺρ 528—37, παρακαλῶ... Ἐμπρός! Ἐμπρός!. Ἐσεῖς εἶσθε κ. διευθυντά;.. Ναί! Ἐγὼ εἶμαι!.. Ὅλα πᾶνε καλά... πολὺ καλὰ μάλιστα... Εἶμαι σ' ἕνα καφενεῖο... μὲ τὸν ἄνθρωπό μας... Προφασίσθηκα νὰ πάω στὸ λαβαμπὸ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τηλεφωνήσω... Ἐμπρός!.. Ὤ! διόλου!.. Δὲν ὑποψιάζεται τίποτε... Ἡ κυρία Ζαρὺ εἶναι ἐκεῖ;.. Ὤ! δὲν ἔχω τίποτε ἰδιαίτερον... Ἂν θέλετε!.. Ἐμπρός!.. Καλημέρα, Κυρία! Ναί! Θὰ εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ μένα! Ὤ!.. Σὲ μιὰ ὡρούλα!.. Νά! Νὰ εἶσθε στὶς τέσσαρες ἀκριβῶς μπρὸς στὸν ἀριθμὸ 13 τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀρκαδίου... Συμφωνότατοι!.. Μὲ τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητή... Καὶ βασισθῆτε σὲ μένα!.. Ὄχι! Ὄχι! Μὴν ἔχετε κανένα φόβο... Θὰ τὸν τσακώσουμε σήμερα. *(Κρεμνόντας τὸν δείκτη)*. Ἔ, λοιπόν, τί σκέπτεσθε γιὰ ὅλα αὐτά;

Ζαρύ. — Τίποτε. Εἶμαι ἀποβλακωμένος...

Ἡ Κυρία. — Προσφέρατέ μου λοιπὸν ἕνα «μπορντὼν» γιὰ νὰ σᾶς ἀλλάξῃ τὶς ἰδέες!

Ζαρύ. — Μετ' εὐχαριστήσεως... *(Πᾶν καὶ κάθονται στὴν πειὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ καφενείου καὶ ἀρχίζουν νὰ συνομιλοῦν. Ὁ Λουσιὲν Ζαρὺ τελείως κατακτημένος, σκέπτεται ὅτι εἶναι ἕνας εὐτυχὴς θνητὸς καὶ ὅτι πρόκειται νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ ἐπὶ πλέον θαυμασία μαιτρέσσα.*

Ἡ Κυρία (κυττάζοντας τὴν ὥρα). — Ἔ! μά... Εἶναι καιρὸς νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴ φάτσα τῆς Κας Ζαρὺ καὶ τοῦ κὺρ ἐπιθεωρητή...

Ζαρύ. Πῶς αὐτό;

Ἡ Κυρία. — Ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Θὰ κάνουμε ἕνα περιπατάκο ἐπ' αὐτοκινήτου, ποῦ θὰ τοῦ κατεβάσουμε τὴς κουρτίνες.

(Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, περνοῦν ἀπ' τὴν ὁδὸν Ἀρκάντ, καὶ παρατηροῦν ὅτι ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπῆτι του φέρει τὸν ἀριθμὸ 13, δυὸ αὐτοκίνητα στέκονται μὲ χαμηλωμένα τὰ στόρια).

Ἡ Κυρία — Στὸ πρῶτο, βρίσκονται ἡ Κα Ζαρὺ καὶ ὁ ἐπιθεωρητής. Στὸ ἄλλο, ὁ γραμματεὺς καὶ μερικοὶ . . . κομπάρσοι. . . Ἐκτὸς ἂν συμβαίνει τὸ ἀντίθετο... Ἐξ ἄλλου θὰ βεβαιωθοῦμε.

(Μισοανοίγει τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ φωνάζει μιὰ ἀνθοπώλιδα ποὺ, δυὸ βήματα πειὸ κεῖ, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου περιμέναι μελαγχολικὰ πελατεία.)

Ἡ ἀνθοπῶλις (σπεύδουσα). — Ὁρίστε βιολλέττα τῆς Πάρμας θαυμασία, Κυρία! Κυττᾶξτε τί ὥμορφα ποὺ εἶναι!... Πέντε φράγκα τὸ μάτσο!...

Ἡ Κυρία (στὸν Ζαρύ). — Δῶστε δέκα φράγκα στὸ κορίτσι...ποῦ θὰ μοῦ κάμῃ μιὰ ὑπηρεσία.

Ἡ ἀνθοπῶλις. — Βεβαιότατα.

Ἡ Κυρία. — Βλέπεις κεῖ-πέρα αὐτὰ τὰ δύο σταματημένα αὐτοκίνητα...Θέλουμε νὰ ἰδοῦμε τὰ πρόσωπα ποῦ κρύβονται ἐκεῖ...Τὴ στιγμὴ ποῦ τὸ ἀμάξι μας θὰ περνᾷ κοντὰ ἀπ' αὐτά, πολὺ σιγά, θ' ἀνοίξῃς ἀποτόμως τὴς πόρτες τους, μὲ τὸ πρόσχημα νὰ προσφέρετε λουλούδια.

Ἡ ἀνθοπῶλις. — Ἐννόησα Κυρία... *(Ἀποκρύνεται).*

Τὸ σχέδιο τῆς ντετεκτὶβ ἐκτελεῖται θαυμάσια, καὶ ὁ Λουσιὲν Ζαρὺ ἔχει τὴν εὐχαρίστησι νὰ ἀντιληφθῇ τὴ γυναῖκά του μὲ ἕνα κύριο ποῦ ἡ αὐστηρὴ μορφή του δὲν μπορεῖ νὰ ἀνήκῃ παρὰ σ' ἕνα δικαστὴ ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων του.

Ζαρύ. — Φαίνονται θυμωμένοι ποὺ ἐταράχθηκαν ἀπ' τὴν ἀνθοπώλιδά μας!.

Ἡ Κυρία. — Μὰ τὸ Θεό!...Καὶ τώρα στὸν Πύργο τοῦ Νέλ...

Ζαρύ. Ποῦ εἶναι ὁ Πύργος τοῦ Νέλ;

Ἡ Κυρία. — Λεωφόρος Ἔξελμανς, Νο 32, στὸ δεύτερο πάτωμα... *(Δίνει τὴ διεύθυνσι στὸ σωφέρ)*. Νομίζω πὼς ἔφθασε ἡ στιγμὴ νὰ σκεφθῶ λιγάκι γιὰ μένα...

Ὁ Ζαρὺ (ἀγκαλιάζοντάς την ἐρωτικά). — Γιὰ μᾶς πρέπει νὰ λές...

(Μιὰ ὥρα ἀργότερα. Ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι τῆς κυρίας ποῦ τώρα τῆς μιλεῖ στὸν ἑνικὸ καὶ τὴν ὀνομάζει Ζωρζέτ, ὁ Λουσιὲν Ζαρὺ σκέπτεται ὅτι ὁρισμένως ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία καὶ γεμάτη ἐκπλήξεις. Τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ ἕνα παθητικό, ἀτέλειωτο φιλί, δείχνει στὴν κατάκτησί του, ὅλη τὴ χαρά του, ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη του, ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος πόρτας ποῦ ἀνοίγουν μὲ προφύλαξι διακόπτει τὸ ἀγκάλιασμά του... Γυρίζει καὶ βγάζει μιὰ βραχνὴ φωνή... Μένει ἀκίνητος, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, τὸ πρόσωπο συνεσπασμένο, ἐνεὸς ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Ἐκεῖ μπροστά του, εἶναι ἡ γυναῖκά του, ποὺ χαμογελᾷ, ὁ ἐπιθεωρητής, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα εἶναι εἰρωνικόν, καὶ δυὸ ἄλλοι παρείσακτοι τοῦ γελοῦν ἀπροκάλυπτα)

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς (στὴ Ζωρζὲτ ποὺ γρήγορα πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ πέρασε ἕνα πενιουάρ). — Συγχαρητήρια μικρή μου! Νὰ τί θὰ πῇ καλὴ δουλειά...

(Στὴν Κα Ζαρύ). Ἀναγνωρίζετε καλὰ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κυρίου, τὸν κύριον Ἐδουάρδον-Ἀνατὸλ-Λουσιὲν Ζαρύ, σύζυγόν σας;

Ἡ Κα Ζαρύ. Ναί! Τὸν ἀναγνωρίζω. Ἂν καὶ ἡ κατάπληξις τὸν παραμορφώνει λιγάκι...

Ἡ Ζωρζὲτ (στὸν Ζαρύ). — Σὲ παρακαλῶ!... Μὴ παίρνεις αὐτὸ τὸ ὕφος. Κουράγιο, διάβολε! Κουράγιο!... Ἐξ ἄλλου, δὲν τυλίχτηκες ὅπως νομίζεις!...Μοῦ κόστισε μιὰ πολὺ μεγάλη καὶ πολὺ εἰλικρινὴ ἡδονή, ἡ ἀποστολή μου...ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς μπορεῖ νὰ στὸ πῇ!...Τοῦ εἶχα συστήσει καλὰ νὰ μὴν μπῇ ἐδῶ...παρὰ *κατόπιν!*... Συνήθως τὸν παρακαλῶ νὰ φθάνῃ *πρό*. Ἡ φιλοτιμία τοῦ ἀνδρὸς ἐσώθη!.. Τί θέλεις, τὸ καθῆκον εἶναι ἕνα πρᾶγμα, καὶ ἡ...εὐτυχία ἕνα ἄλλο..Ἀλλὰ βλέπεις, ξέρω, ὅπως εἶπε ἕνας ποιητής, νὰ ἀναμιγνύω τὸ χρήσιμο μὲ τὸ εὐχάριστο!. Ἐν τούτοις, ἔχω δίκηο, ἔ; ὅταν σὲ προσκαλοῦσα νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι ἐπίθετα ὑπερβολικὰ γιὰ νὰ ἐκφράσῃς τὴν ἔκπληξίν σου; Εἶσαι ἀνίκανος, τώρα, νὰ ἀνακαλύψῃς ἕνα ποὺ ἁρμόζει στὴν ἔκπληξί σου!.

Ζαρύ, νεύοντας, συντριμένος, παραλαμένος, ἀξιολύπητος. — Λοιπόν...

Μετάφρασις *Π. ΦΡΟΝ.*

«ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ»

RESTIF DE LA BRETONNE

ΛΟΥΣΙΛ

Μετάφρασις: Π. ΦΡΟΝ.

(Ἡ ἀρχὴ στὸ προηγούμενο φύλλο)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Ἕνας ἔμπορος, ὁ κ. Ντὲ Φυμετέρ, ποὺ πλούτισε ἐσχάτως εἶχε δυὸ παιδιά· τὸ ἕνα, ἀγόρι, ἐπεδόθηκε στὸ στρατιωτικὸ καὶ σκοτώθηκε σὲ μιὰ μάχη στὶς νέες χῶρες· τὸ ἄλλο, κορίτσι ὄμορφο, δεκατεσσάρων χρόνων ἦταν ἡ Λουσίλ· αὐτὴ τὴν κόρη, λόγῳ τῶν θελγήτρων της καὶ τῆς περιουσίας της, τὴ ζήτησε ἕνας ἀσχημάνθρωπος ποὺ ἦταν δικαστὴς καὶ λεγόταν Φυσιομόν,

Ἔλεγε κάποτε στὸν νεαρὸ Ντανζό, ὑπάλληλο τοῦ πατέρα της (καὶ ἦτο τὸ πειὸ ὄμορφο παιδὶ τοῦ κόσμου αὐτὸς ὁ Ντανζό· ὡραῖος μελαχροινός, χρῶμα λεπτὸ, μάτια γεμάτα γλύκα), τοῦ ἔλεγε:

—«Πόσο λυπᾶμε τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ποῦ θὰ θυσιάσουν σ' αὐτὸ τὸ τέρας τὸν Φισιομόν!»

Σὲ λίγες μέρες, ἔμαθε πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια... Γιὰ νὰ περιγράψῃ κανεὶς πειὰ ἦταν ἡ ἀπελπισία της, πόσα δάκρυα ἔχυσε, ἔπρεπε νὰ εἶναι κορίτσι, νὰ ἔχῃ παντρευθῇ ἕνα Φισιομόν, καὶ νὰ καίγεται γιὰ ἕναν ἀξιαγάπητο ἐραστὴ σὰν τὸν Ντανζό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Καὶ ἕνα διάβημα ποὺ δὲν ἐπεριμένετο

Ἂς φαντασθῇ κανεὶς ἕνα ἀγόρι περίπου δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ἀπὸ φτωχὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ τίμια μεγαλωμένο στὴν πρωτεύουσα: Τὸ γεγονὸς αὐτὸ στὴν ὡραία του μορφὴ προσθέτει ἐκεῖνο τὸ ζωηρὸ ὕφος τὸ εὐχάριστο ποὺ ἀποκτᾶ κανεὶς στὴν Γαλλίαν, καὶ ποὺ τόσο ἀρέσει στὶς γυναῖκες τὸ ὁποῖον παιδί, ἐπὶ πλέον, ἦταν ἀνεπτυγμένον, συνέθετε νόστιμα στίχους· ἐσυζητοῦσε ἀπερισκέπτως φιλοσοφία καὶ θρησκευτικά. Μιλοῦσε γιὰ τὴ θλῖψι τῶν καλογήρων, συνεκινεῖτο μέχρι δακρύων γιὰ τὴν κατάστασι τῶν κληρικῶν: τέτοιος ἦταν ὁ Ντανζό, ὁ πειὸ χαριτωμένος, ὁ πειὸ λογικὸς νεανίας τῆς πόλεως καὶ ἴσως τῆς ἐπαρχίας. Ἡ Λουσὶλ δὲν ἔμεινε ἀναίσθητη στὴν τόση του ἀξία. Συνέκρινε τὸν θελκτικὸ ὑπάλληλο μὲ τὸν Φυσιομὸν τὸ ἀποτέλεσμα δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν εὐνοϊκὸ γιὰ τὸν τελευταῖο· ἐνόμισε πὼς ἀγαποῦσε τὸν Ντανζό· ἦταν ἀξιαγάπητοι, καὶ οἱ δύο τους ὁρκίσθηκαν πὼς ἡ Λουσὶλ δὲν θὰ παντρευόταν τὸν Φισιομόν.

Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Φισιομὸν ὅμως εἶχαν ὁρκισθῇ πῶς θὰ τὸν παντρευόταν. Ἐθεωροῦσαν τὴν ἀποστροφὴ τῆς κόρης τους γιὰ παιδιάτικο πρᾶγμα. Ἔκαναν τὴς προετοιμασίες· ὥρισαν τὴν ἡμέρα· σὲ τρεῖς βδομάδες ἡ Λουσὶλ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ σύντροφος τοῦ κ. ντὲ Φισιομόν. Τί νὰ κάνουν οἱ δύο νέοι μας; Νὰ λυπηθοῦν, νὰ ἀπελπισθοῦν! Τὸ εἶχαν κάνῃ, καὶ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐχρησίμευσε σὲ τίποτε.

—«Ἂ! Ντανζό! Πόσο εἶμαι δυστυχισμένη! ἔλεγε, ὀκτὼ μέρες πρὶν ἀπ' τὸ γάμο της, ἡ μικρούλα Λουσὶλ στὸν ἐραστή της. Οἱ γονεῖς μου ποῦ πάντοτε ἦσαν τόσο τρυφεροί, σήμερα ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ δάκρυά μου, μὲ θεωροῦν πῶς εἶμαι ἕνα παιδί, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιὰ καὶ τὸ πνεῦμα θὰ συνηθίσουν στὴν κατάστασι ποῦ αὐτοὶ προετοιμάζουν... Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγω. Θὰ ῥιχτῶ στὰ γόνατα τῆς μητέρας μου, καὶ θὰ τῆς πῶ ὅτι θὰ προτιμήσω νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ἀνεχθῶ νὰ μὲ ἑνώσουν μ' ἐκεῖνον ποῦ μισῶ!».

Ὁ Ντανζὸ τὴν συνεβούλευσε νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ μέσον. Ἂν καὶ ἀγαποῦσε καὶ ἀγαπιῶταν, ποτὲ δὲν συνέλαβε τὴν μικροτέραν ἀκτῖδα ἐλπίδος νὰ γίνῃ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ συζύγου, τὸ ἀντικείμενον τῆς τρυφερότητός της. Ἕνας ἄλλος λόγος τὸν διηύθυνε: ἦταν ἡ ἁγνή, ἡ τρυφερὰ φιλία. Ἡ Λουσὶλ ἔτρεξε στὸ διαμέρισμα τῆς Κας ντὲ Φυμετέρ· ἔκλαψε, ἐστέναξε, ἐφώναξε.. καὶ δὲν ἐπέτυχε τίποτε. Οἱ γονεῖς τῆς Λουσὶλ θὰ ἐθεωροῦσαν τοὺς ἑαυτούς τους ὡς τοὺς πειὸ μεγάλους ἐχθροὺς τῆς κόρης τους, ἄν, σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, δὲν τῆς εἶχαν ἐναντιωθῇ· δὲν ἦσαν σκληροὶ παρὰ ἀπὸ ὑπερβολικὴ τρυφερότητα· ἤλπιζαν ὅτι μιὰ μέρα ἐκείνη θὰ τοὺς εὐχαριστοῦσε γι' αὐτό. Ἔτσι εἶναι φτιασμένοι στὴν ἐπαρχία. Ἔχουν σκληρὴ τὴν καρδιά. Μόλις τὸ σ υ μ φ έ ρ ο ν καὶ ἡ δ ό ξ α ἀρχίσουν νὰ μιλοῦν, ἐπιβάλουν σιωπὴ στὴ φύση, στὸν ἔρωτα, στὴ φιλία, σ' αὐτὴ τὴν εὐσπλαχνία. Ἀλλοίμονο!

Ἡ Λουσὶλ δὲν συνεβουλεύθη πειὰ παρὰ τὴν ἀπελπισία της καὶ τὸν Ντανζό· τοῦ ἐδήλωσε ὅτι ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἢ νὰ πεθάνῃ.

Ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος, οὔτε ἕνα λεπτὸ δὲν ἐδίστασε, ἂν καὶ δὲν ἀγνοοῦσε διόλου σὲ τί ἐξετίθετο συνοδεύοντας ἰνκόγνιτο μιὰ κόρη, πειὸ νέα, πειὸ πλούσια, καὶ μιᾶς κοινωνικῆς τάξεως πειὸ ἀνωτέρας, πενῆντα λεῦγες μακρυὰ ἀπ' τὸ πατρικό της σπίτι...Ἀλλὰ ν' ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ ἡ Λουσίλ!... Ὁ Ντανζὸ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴ σκέψι. Ἐνόμισε πῶς γινόταν ἔνοχος. Ὑπεσχέθη νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃ, νὰ τὴν ὁδηγήσῃ.

—«Σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, τῆς ἀφηγεῖτο, ἡ μητέρα μου μοῦ διηγήθη ὅτι θέλησαν νὰ τῆς δώσουν ἕναν ἄνθρωπο ἄσχημο σὰν τὸν Φισιομόν. Τὤσκασε λοιπόν· ὁ πατέρας μου τὴν συντρόφευσε». Ἤθελα πολὺ νὰ τοῦ μοιάσω.

(Ἀκολουθεῖ)

XAVIER MARMIER

ΟΙ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΙ ΤΗΣ ΣΠΙΤΖΜΠΕΡΓ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ «Ρόζα Μαρία» ἔτρεχε ἐλαφρὰ ἐπάνω στὰ κύματα .. Ἡ Καρίνα εὑρισκότανε πάνω στὸ κατάστρωμα... Ὁ Φρισκὲ θεραπευθεὶς εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπηρεσία του,.. Ὁ Τρομπὼν κάθε ποῦ τὸν συναντοῦσε ἐγύριζε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ κεφάλι του ἀλλὰ τὸ βλέμμα του καὶ ἡ φυσιογνωμία του εἶχε ἔκφρασι ἀγρία. Στὸ πέλαγος δὲν συναντοῦσαν πειὰ παρὰ κάτι σκορπισμένες πλάκες πάγου ποὺ γλυστροῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ σκάφος χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὸ βλάψουν... Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ στὴ νῆσο τοῦ Πρίγκηπος Καρόλου, ἡ Καρίνα ποῦ στεκότανε κοντὰ στὴ πρώρα καὶ εἶχε τὰ βλέμματα προσηλωμένα στὸν ὁρίζοντα εἶδε κάτι τι νὰ λαμπυρίζῃ ποῦ ἔμοιαζε μὲ τὴς πρῶτες ἀκτίνες τῆς αὐγῆς.

— Κύριε Μαρσέλ, κύριε Μαρσέλ, φώναξε.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ποῦ ἐστάθμευε στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴ φορὰ τῶν ἀνέμων μὲ τὴ σκέψι ὅμως πάντα στὴ Καρίνα, ἐπλησίασε.

— Γιὰ 'δεῖτε 'κεῖ κάτω, ἀπέναντί μας, τὸ παράξενο ἐκεῖνο φῶς. Τί νὰ εἶναι τάχα;

— Ἀσφαλῶς ἡ ἀντανάκλασις τῶν πάγων ποῦ φωτίζει ὁ ἥλιος.

— Μήπως ἐννοεῖτε τὸ νησὶ μὲ τὰ βουνὰ ἀπὸ πάγους;

— Ὄχι. Εἴμαστε ἀκόμη πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ νησὶ αὐτό. Οἱ πάγοι ποῦ βλέπουμε εἶνε πιθανώτατα πλέουσαι νῆσοι.. Ὑπάρχουν στὴς χῶρες αὐτὲς δύο εἴδη πάγων. Πάγοι ποῦ σχηματίζονται κοντὰ στὴς ἀκτὲς εἰς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἀλλὰ εἶνε ἐφήμεροι, καὶ πάγοι ποῦ οἱ Ἄγγλοι τοὺς λένε iceberg δῆλα δὴ «παγόβουνα». Οἱ πάγοι αὐτοὶ ἐκτείνονται εἰς μεγάλο διάστημα, ὑψοῦνται παρὰ τὸν Ὠκεανὸ μεταξὺ Γροιλανδίας καὶ Σπίτζβεργ. Τὰ πρῶτα στρώματα τῶν πάγων αὐτῶν εἶνε πιθανῶς τόσον ἀρχαῖα ὅσο καὶ τὸ ἔδαφος ἐπάνω στὸ ὁποῖο βρίσκονται. Τὰ ρυάκια τῆς Σπίτζβεργ ὅταν παγώσουν κανένας ἥλιος πλέον δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀναλύσῃ καὶ προστίθενται πάντοτε εἰς τὸ αἰώνιο τεῖχος ποῦ ἔχουν σχηματίσει οἱ πάγοι. Τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ποῦ χτυποῦν ἀδιάκοπα τὰς βάσεις τοῦ παγετῶνος ἀνοίγουν μεγάλα ὀρύγματα καὶ κοιλώματα καὶ ἔτσι τὸ ἐκ πάγου τεῖχος στερούμενο καλῆς βάσεως θραύεται καὶ πέφτει· ἄλλα τεμάχια μένουν εἰς τὸν Ὠκεανὸ καὶ φαίνονται σὰν λόφοι. Ἀπὸ τὰς θαλάσσας τῆς Γροιλανδίας τὰ ρεύματα μεταφέρουν τὰ τεμάχια αὐτὰ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ ἕνα μεγάλο κίνδυνο γιὰ τοὺς ταξειδεύοντας στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ νά. Ἰδῆτε μόνησας αὐτὰ τὰ πλέοντα νησιά. Κυττᾶξτε, προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος μας. Μὴ φοβᾶστε, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὰ ἀποφύγουμε.

Ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα τῆς «Ρόζας Μαρίας» ἔβλεπε μὲ ἔκπληξι καὶ θαυμασμὸ τὸ λαμπρὸ φαινόμενο τῆς Φύσεως. Φαίνεται κάποια ἔκτακτος διατάραξις θὰ εἶχε συμβῇ εἰς τὴν νῆσο τοῦ Πρίγκηπος Καρόλου διότι εἰς ἀπόστασι λεύγας τὰ κύματα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ τεραστίους ὄγκους πάγου. Ἐκεῖ βλέπεις Γοτθικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἐκεῖ ἀραβουργήματα καὶ μέσα στὴς γιγάντιες αὐτὲς οἰκοδομὲς διακρίνονται ἄλλα μικρότερα σχήματα, ἄνθη καὶ φυτὰ παντοειδῆ καὶ δένδρα ψηλά. Ὁ διάσημος φαλαινοθήρας Σκορέσβ ἀφηγεῖται ὅτι διέκρινε κάποτε καθαρώτατα τραπέζι μὲ ποτήρια καὶ φιάλες ὅλα συμμετρικώτατα τοποθετημένα....

Ἡ Καρίνα ἐθαύμαζε τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέαμα ἀλλὰ ἡ προσέγγισις τῶν ὀγκοπάγων ἐψύχρανε ἐπαισθητῶς τὴν ἀτμοσφαῖρα καὶ ἡ νεαρὰ κόρη παρ' ὅλας της τὰς προφυλάξεις ἄρχισε νὰ βήχῃ.. Τὴ στιγμὴ ποῦ ἑτοιμαζότανε νὰ κατέβῃ στὸν κοιτῶνά της ὁ πατέρας της ποῦ στεκότανε στὸ ὑψηλότερο μέρος τῆς πρώρας ἐφώναξε δυνατά.

— Βάλ, Βάλ.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ποὺ οἱ ναυτικοὶ δανείστηκαν ἀπὸ τοὺς Ὁλλανδοὺς σημαίνει ὅτι φάλαινα πλησιάζει. Ὅλο τὸ πλήρωμα ἀμέσως ἐτέθη εἰς κίνηση. Ἄλλοι ἄρχιζαν νὰ ἑτοιμάζουν τὴς βάρκες καὶ ἄλλοι τὰ διάφορα ὄργανα γιὰ τὴν ἁλιεία τῆς φάλαινας ἡ ὁποία ἀπεῖχε μισὸ περίπου μίλλιον. Ὁ Τρομπὼν πήδησε πρῶτος σὲ μιὰ φαλαινοθυρίδα μὲ ἕναν τιμονιέρη καὶ τρεῖς ἄλλους ναῦτες. Ἄλλη βάρκα ἑτοιμάσθηκε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τοῦ παράσχει τὰ χρειώδη. Ὁ Τρομπὼν ὄρθιος στὸ πίσω μέρος τοῦ πλοιαρίου κρατοῦσε μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι τὸ βαρὺ καμάκι καὶ μὲ τὸ δεξὶ τὴν ἁρπάγη. Ἦτανε τρομερὸς καὶ ὡραῖος συγχρόνως γιατὶ εἶχε τὸ ἐπιβλητικὸ κάλλος ἀνδρὸς ἑτοιμαζομένου ν' ἀγωνισθῇ πρὸς δεινότατον ἀνταγωνιστήν. Αἴφνης τὰ κύματα ὑψώθηκαν καὶ ἡ φάλαινα ποὺ εἶχε βυθισθῇ πρὸ ὀλίγου ἐφάνηκε σὰν κινούμενο νησί. Ὁ Τρομπὼν ἔρριξε μὲ μεγάλη ὁρμὴ τὴν ἁρπάγη καὶ ἡ αἰχμὴ ἐβυθίσθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ τέρατος δυστυχῶς ὅμως μὲ ὅλους τοὺς ἀγῶνας του ὁ Τρομπὼν ἀπέτυχε καὶ ἡ φάλαινα τραυματισμένη κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ. Ὁ Τρομπὼν ἐγύρισε στὸ καράβι σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικός...

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΟΡΔΟΝΙ

ΤΟΥ G STON DERYS

Λουκιανός, ἀεροπόρος, ὡμορφος, 29 ἐτῶν.
Ἰωάννα, ἡ «ἀδελφή» του, 24 ἐτῶν.

Ἕνα μπουντουάρ ὅπου, σὲ κάθε ἔπιπλο, σὲ κάθε μπιμπελό, ἀποκαλύπτεται τὸ ἐπινοητικὸ πνεῦμα μιᾶς, ἀληθινῆς Παριζιάνας. Σκόφως. Ἕνα μικρὸ ἐκκρεμὲς ἀπὸ πορσελόνη τῆς Σαξωνίας σημαίνει τραγουδιστὰ ἕξη ὧρες.

Ἰωάννα. (ἀπ' τὸν ὕπνο).—Ἔξ! ἀπὸ τώρα!

Λουκιανός.—Κοιμήθηκες στὸν ὦμο μου,

Ἰωάννα.—Ἀ! κοιμήθηκα...Ὦ! θυμοῦμαι... Λουκιανέ! Τί κάνομε!

Λουκιανός.—Μετανοιώνεις γι' αὐτό;

Ἰωάννα.—Δὲν τολμῶ ν' ἀπαντήσω... Ἀχ! ἂν μποροῦσα νὰ ἀμφιβάλλω ὅτι ἀπ' τὸ ἀπόγευμα, σπίτι μου... *(Ἀναστενάζοντας).* Δὲν πρέπει νὰ λέμε ποτέ: «Πηγή, δὲν θὰ πιῶ ἀπ' τὸ νερό σου...

Λουκιανός (κατ' ἰδίαν).—Ἀκόμη! *(Στὴν Ἰωάννα).* Ἄλλα ἀγαπητή μου, ἐκάναμε... *(Σταματᾶ ἐγκαίρως).* Ἀνταλλάξαμε τῆς καρδιές μας, ἀντλήσαμε ἀπ' τὸ διάπειρο κύπελλο τῶν χειλιῶν μας, τὸ ἰδεῶδες κοὶ τὴ χαρά, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ποίησι...

Ἰωάννα.—Ὦ! Λουκιανέ!

Λουκιανός.—Εἴμεθα ἐρασταί, εἴμεθα θεοί! Μεῖνε ἔτσι, μὲ τὴν καρδιά σου ἀκουμπισμένη στὴν καρδιά μου, μὲ τῆ; μποῦκλες σου νὰ γαργαλίζουν τὸ στῆθος μου μὲ χιδιαιθέριο...

Ἰωάννα.—Ἀ! ναί, εἶμαι καλά..

Λουκιανός.—Εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου μαιτρέσσα... Εἶσαι ὁ μικρὸς καστανὸς μου ἄγγελος... Εἶσαι ἐπίσης ὁ διαβολάκος μου...

Ἰωάννα.—Εἶμαι ὅλα αὐτά; Κύττα ἔχασα τὴ χτένα μου.

Λουκιανός.—Ἀναμφιβόλως γλίστρησε στὸ πάτωμα...*(Ψάχνει στὰ πόδια).* Δὲν τὴν βλέπω

Ἰωάννα.—Μὰ Λουκιανέ, σοβαρεύσου... Ξέρεις καλὰ πῶς τὸ χτενάκι μου δὲν εἶνε στὰ κοπούτσια μου;

Λουκιανός.—Δὲν τὸ βρίσκω.

Ἰωάννα.—Καὶ ἡ καρφίτσα μου! Ἔχασα ἐπίσης τὴν καρφίτσα μου!

Λουκιανός.—Ἔχασες, πολλὰ πράγματα!..

Ἰωάννα.—Μὴν ἀστεύεσαι φίλε μου...

Λουκιανός.—Περίμενε θα ψάξω! Ἂς ἰδοῦμε ἀπὸ δῶ...

Ἰωάννα.—Θὰ τελειώσεις! Θεότρελλε! *(Γυρίζει τὸν διακόπτη. Τὸ φῶς πλημμυρίζει).*

Λουκιανός.—Κακιά! Κακιά!

Ἰωάννα.—Ἂν γύριζε ὁ ἄντρας μου... Ἀχ! ὅταν σκέπτομαι πῶς μπόρεσα, κάτω ἀπ' τὴ στέγη του... Τί τὰ θέλεις ὅμως! τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἐπανορθώσῃ ὅτι κάναμε...

Λουκιανός.—Εὐτυχῶς! *(Κατ' ἰδιαν.)* Εἶναι ἐλλοκρινς. Ἀπέφυγε τη σκηνὴ τῶν τύψεων.

Ἰωάννα.—Δὲνεἶνε χαλασμένα τὰ μαλλιάμου;

Λουκιανός.—Διόλου σὲ βεβαιῶ... Κύττα τὸ χτενάκι σου... Ἦταν στὴν ντορμέζα... Νὰ καὶ ἡ καρφίτσα σου. Πῶς δὲν τὴν πατήσαμε...

Ἰωάννα.—Ἡ μπλοῦζα μου δὲν εἶναι τσαλακωμένη ἐμπρός;

Λουκιανός—Τίποτε δὲν εἶναι τσαλακωμένο, οὔτε μπρός, οὔτε πίσω...

(Πηγαίνει νὰ κυτταχθῇ στὸν καθρέφτη)

Ἰωάννα.—Τιποτε δὲν εἶναι ἀκατάστατο. Κι' ἔπειτα, θὰ κῶ πῶς ἔχω λίγο πονοκέφαλο. Αὐτὸ ἐπιτρέπει κάποια ἀταξία...

Λουκιανός.—Ἔξυπνος τρόπος γιὰ νὰ ἐξηγήσῃς τὴν ἀπροσεξία μας...

Ἰωάννα.—Ἀχ! αὐτὸ τὸ «ἀπροσεξία μας».

Λουκιανός, (κατ' ἰδίαν).—Εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ κοσμου ποῦ συναντῶ, ἡ ὁποία ἐνῶ ἀπατᾶ τὸν ἄνδρα της δὲν εἶναι σεμνότυφος.

Ἰωάννα.—Ἐλα δῶ φίλε μου νὰ σοῦ τακτοποιήσω τὴ γραββάτα σου!...

Λουκιανός.—Νά, ἔσπασα τὸ κορδόνι μου!

Ἰωάννα.—Τὸ κορδόνι τοῦ μονόκλ σου;

Λουκιανός.—Ναί, βλέπω τὸ μονὸκλ στὸ μέσο τοῦ ταπέ του.

Ἰωάννα,(ποῦ τακτοποιεῖ τὴν γραββάια τοῦ Λουκιανοῦ).—Ἐκεῖ, ἔτσι εἴμαστε πολὺ ὅπως πρέπει.

(Ἀλλάζοντας τόνο).—Ἀγαπητὲ κύριε, καθῆστε λοιπὸν κοντά μου, καὶ ἂς μιλήσουμε... Ἐν πρώτοις ὅμως, ὑποσχεθῆτε μου πῶς θὰ μοῦ κάνετε τὴν φιλικὴ τιμὴ νὰ καθήσετε νὰ γευματίσουμε μαζύ... Ἀ! χωρὶς τσιριμόνιες. Ὦ! ὅτι τύχη... Ὁ σύζυγός μου ὅπου νἄναι θὰ ἐπιστρέψῃ... θὰ χαρῇ.

Λουκιανός.—Ἐτελείωσες;

Ἰωάννα.—Τώρα μπαίνουμε στὴν εὐθεῖα ὁδό... Κράτησε στάσι ἀρμόζουσα.....

Λουκιανός.—Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς ἕνα τελευταῖο φιλί; (Τὸ φιλὶ τοῦ αὐτιοῦ).

Λουκιανός,(ποῦ μαζεύει τὸ μονὸκλ του).

ΑΠΟ ΤΑ "ΓΥΜΝΑ..

VIII

Τί νὰ σὲ κάνω, ἀλλοίμονο κι' ἂν σ' ἀγαπῶ
Κι' ἂν μ' ἀγαπᾶς στὸ ὕστερο, τί νὰ σοῦ εἰπῶ;
Ἀφοῦ μοῦ λὲς πῶς γλέντησαν 'πὰ στὸ κορ-
[μί σου
Δέκα καὶ εἴκοσι ἄνθρωποι τὴν ἡδονήν σου
Πρὶν σὲ γνωρίσω, (κύτταξε μὲ τραγανὰ
ἡ ζήλεια μου ἀσυλλόγιστα καὶ ταπεινὰ)
Γιατὶ ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι νὰ γεννηθοῦνε
Γιατὶ νὰ ζοῦνε;
Γιατὶ πειὸ μπρὸς δὲν τύχαινε νὰ γνωρισθοῦμε
Ν' ἀγαπηθοῦμε;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΛΟΞΑΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Ἀχ, νὰ μποροῦσα τὴ φωνὴ νὰ πνίξω
ποὺ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου βγαίνει
κι' ὅλο θρηνεῖ, θρηνεῖ καὶ δὲν σωπαίνει

* * *

Ἀχ νὰ μποροῦσα νἄπνιγα γιὰ πάντα
τῆς συνειδήσεως τὴν φωνὴν τὴν ἄγρια
ποὺ ἀπὸ τὰ βάθια τῆς καρδιᾶς μου βγαίνει

* * *

Ἀλλ' ἡ φωνὴ μοῦ λέει. – Δὲν σωπαίνω!
πῶς περπατᾶς δὲν βλέπεις στὸ σκοτάδι!
ποιός φῶς σοῦ χύνει; πρόσεχε, θὰ πέσης.

* * *

Εἶσαι μονάχη ἔρημη συντριμμένη,
δὲν σὲ πιστεύουν θὲ νὰ νικήσης;
πῶς περπατῆς δὲν βλέπεις στὸ σκοτάδι!

ADA NEGRI

ΑΠΟ "ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ Β ΛΙΤΩΣ,,

ΚΥΡΗΝΗ

Μὴ βάλῃς μὲ τὸ νοῦ σου πῶς σ' ἀγάπησα. Σ' ἔφαγα σὰν ἕνα ὥριμο σῦκο, σ' ἤπια σὰ κρῦο νερὸ καὶ σὲ ζώσθηκα γύρω μου σὰ μιὰ ζώνη ἀπὸ δέρμα.

Μὰ τὸ κορμί σου γλέντησα γιατὶ ἔχεις τὰ μαλλιὰ πολκαριασμένα, τὰ στήθη ὀρθότητα στὸ ἀδύνατό σου σῶμα καὶ τὶς ῥῶγες τοὺς ἰσκιερὲς σὰ δυὸ μικροὺς χουρμάδες.

Χωρὶς μιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς, ὅπως δὲν μπορεῖς μὲ τὸ νερὸ καὶ μὲ τοὺς καρπούς.

Μὰ τώρα λησμόνησα τὸ ὄνομά σου ἐσένα ποὺ γλύστρησες διαβατικὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου σὰν ἤσκιος μιᾶς ἄλλης ἀγαπητικιᾶς.

Καταμεσῆς στὴ δική σου καὶ στὴ δική μου σάρκα ἕνα ὄνειρο φλογερὸ μὲ κατέχει. Σ' ἔσφιγγα πάνω μου σαν σὲ μιὰ πληγὴ καὶ γοερὰ βοοῦσα:

Μνασιδίκα! Μνασιδίκα! Μνασιδίκα!

Μετ. Μ. Κ. PIERRE LOUYS

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΚΡΥΦΟΜΙΛΗΜΑΤΑ

ΠΑΒΙ Ο ΛΟΥΣΗΣ ΜΑΣ

Μιὰ βραδυά,—τώρα τὸ φθινόπωρο—τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος πέθανε κάτου στὸ μουντὸν ὁρίζοντα σὰν ἄρρωστο λουλοῦδι, —ἤρθαν ἀργά, καὶ πρὸς τὸ βράδυ ὡς τὸν κῆπο μας, ἀπὸ μακρυά, ἀπὸ τὸν πέρα λόγγο τὸν ξερὸ ἡ πρῶτες φθινοπωρινὲς πνοοῦλες, σὰν ἄρρωστες ἀπ' τὸν καϋμὸ παιδοῦλες καὶ μᾶς εἶπανε ψυθιριστά, καθὼς μᾶς χάϊδεψαν, πῶς πέθανε τὸ γλυκομίλητο, παιδὶ τῆς ζωῆς μας, ὁ Λούσης μας μὲ τὰ σγουρὰ σὰν σκοτεινὰ λουλούδια μαλλιά του καὶ τὰ παθιάρικα πρασινωπά του μάτια, τὰ λιγωμένα ἀπὸ τὸ πόθο, ποὺ πνέει στὰ μέλη ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ πάει νὰ πέσῃ στὸ ἄνθινο κρεββάτι τῶν ῥιγηλῶν πόθων καὶ νὰ ταξιδέψῃ στὶς γαλήνιες μὲ δίχως ἀκρογυάλι θάλασσες τῶν βαθειάγγιχτων ἡδονῶν.

— Μᾶς εἶπανε πῶς πέρασε καὶ χάθηκεν,—ἔτσι τὸ λένε—κατὰ τὴ δύση, στοὺς ὁρίζοντας, ἀρὸς ἐκεῖ ποὺ χάνονται τὰ μεγάλα μυστικά μας, τὰ πουλιὰ τῶν ἀνασταναγμῶν ἡ ἐλπίδες ποὺ δὲν μᾶς μίλησαν στὸ διάβα τόυς, κι' οἱ καϋμοί μας.

Μᾶς εἶπαν πὼς ἦταν ὥμορφος σὰν ὄνειρο, γλυκὸς ὡσὰν τὴν ἡδονή. Εἶχε,—λένε,—ἀνακάτωτα τὰ μαλλιά, ὡσὸν λουλούδια, κι' ἀφάνηκε μὲ δροσερές, γαμποῦλες, γυμνὲς στὸ φῶς καὶ γιὰ τὴν κάθε ἄνομη λάγνα ματιά... Τὰ μάτια του σβύνανε πρὸς τὸ θάνατο καὶ τὰ χείλια του ἦταν—ἔτσι μᾶς τὸ μυνήσανε μελαγχολικά, ἄρρωστα, μαραμένα σὰν τὰ χείλια ἐκεῖνα ποὺ διψοῦνε γιὰ φιλιά, γιὰ κεῖνα τὰ φιλιὰ ποὺ ἀνθίζουν πάνου σὲ λουλούδινα χείλια ποὺ δὲ μίλησαν γιὰ μιὰν ἀγάπη ποὺ τοὺς ζητήσαμε.

Ὦ! αὐτὲς ἡ ἀγάπες ἡ παιδιάτικες ἀγάπες ποὺ περνᾶνε σιωπηλὲς καὶ δὲ μιλᾶνε, καὶ μᾶς ἀφήνουν στὸ διάβα τους τοὺς μεγάλους καϋμοὺς ποὺ φωλιάζουνε μέσ' στὶς καρδιές μας... Καὶ τώρα κάτω στὸν κῆπο ξεραΐλα!.. Τὰ φύλλα, ἕνα-ἕνα σὰν μιὰ μικρὴ ζωοῦλα ποὺ σβύνει πρὸς τὸ θάνατο, σέρνονται κάτω στὸ ὑγρὸ τὸ χῶμα... Κι' ἡ πνοοῦλες, ἀκόμα μᾶς μιλοῦνε γιὰ τὸ φθινόπωρο, ποὺ ξεκίνησε πίσω ἀπ' τοὺς σκοτεινοὺς ὁρίζοντας, ποὺ ἤρθε ὡς στὸ λόγγο καὶ μ' ἀνοιχτὲς φτεροῦγες ποὺ θὰ φτάσῃ τώρα ὡς στὰ βάθη τῶν ἀρωματισμένων μας ψυχῶν, τώρα ποὺ νοσταλγοῦμε τὸ γλυκομίλητο παιδὶ τῶν ὀνείρων μας, τὴ δροσερὴ πνοὴ τῶν πόθων μας—τὸΛούση μας—ποὺ πέρασε κι' ἔφυγε καὶ χάθηκε στὰ σκότη μαζὺ μὲ τὰ λουλούδια καὶ τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν... Πάει ὁ Λούσης μας! Γ. Χ.

Νὰ ἕνα μονὸκλ ποῦ τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ μ' ἀφίσῃ πειά. Οὔτε τὸ κορδόνι του. Νὰ μὴ ἀμφιβάλετε ἀγαπητὴ κυρία...

Ἰωάννα.—Ἀ! εἶναι πολὺ γελοῖο! μίλα μου στὸν ἐνικό.... μέχρις ὅτου ἐπιστρέψει ὁ Γουσταῦος.

Λουκιανός.—Δὲν θὰ πίστευες ποτὲ ὅτι αὐτὸ τὸ λεπτὸ μεταξωτὸ κορδονάκι θὰ ἦταν ὁ δεσμός, ἡ ἅλυσσος τοὺ ἔρωτά μας... Θυμᾶσαι πῶς τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ὁ Γουσταῦος μὲ ἔφερε ἐδῶ. στὴν πρὸ τελευταία μου ἄδεια δὲν ἤσουνα ἀκόμα «ἀδελφή» μου — θέλησε γιὰ παιχνίδι, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, νὰ βάλῃ τὸ μονόκλ μου.., Μάλιστα τὸ ἔρριξες μέσ' τὸ ποτῖρι μου... Λοιπόν, κείνη τὴν ἐποχὴ εἶχα ἕνα ἀρκετὰ μακρὺ κορδόνι. Ἐν τούτοις γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ βάλῃς αὐτὸν τὸν κρυστάλλινο δίσκο στὸ τόξο τῶν φρυδιῶν σου, ἔπρεπε νὰ πλησιάσουν τὰ πρόσωπά μας. Στὴν ἀκόλουθη ὅδεια, σὲ προέτρεψα νὰ ζαναρχίσῃς αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Ἀφισες τὸ μονὸκλ νὰ πέσῃ στὴν κρέμα τοῦ συζύγου σου. Δὲν γέλασε ποτὲ τόσο ὁ ἀγαπητὸς Γουσταῦος! Ἤμουνα ὅμως πειὰ ἐρωτευμένος!.. καὶ εἶχα ἑτοιμάσει τὸ σχέδιό μου. Τὸ κορδόνι, εἶχε κοντίνει λίγο, καὶ τὸ μουστάκι μου χάϋδεψε τὸ μάγουλό σου. Τέλος κάθε μέρα τὸ κορδόνι ἦταν κοντότερο δυὸ πόντους.

Ἐπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἄδεια οἱ ἴδιες δοκιμὲς ξανάρχισαν. Ἕνα βράδυ μάλιστα ὁ Γουσταῦος σοῦ εἶπε · «Βάλε τὸ γυαλὶ τοῦ Λουκιανοῦ! Ἂν ἤξερες πόσο εἶσαι ἀστεῖα!» Τὰ πρόσωπά μας σχεδὸν ἄγγισαν. Ἔφθασα ν' ἀναπνεύσω τὸ ἄρωμα τοῦ λαιμοῦ σου, νὰ βυθίσω βλέμματα ἐξερευνητικὰ καὶ μαγεμμένα πρὸς τὶς ταρασσόμενες προεξοχὲς τοῦ κορσάζ σου, ἀπελάμβανα θαυμάσιες καὶ λαθραῖες χαρές... Ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι δυὸ ὧρες ποῦ πρότεινα, δολίως, αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀθῶο παιχνιδάκι... Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ κορδόνι ἦταν τόσο λίγο, ὥστε τὰ χείλη μας συναντήθηκαν, καί...

Ἰωάννα.—Ἀ! λατρευτέ μου κατεργαράκο!

(Ἀκοῦν τρεῖς κτύπους ὑπόκωφους)

Λουκιανός.—Ὁ ἄντρας σου!

Ἰωάννα.—Εἶναι περίεργο! Δὲν ἀνοίγουν...

Μιὰ φωνὴ (ἀνυπόμονη). Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, θ' ἀνοίξουν σήμερα; Τραβῆξτε τὸ Κορδόνι.

Λουκ.—Ὁ Γουσταῦος ποῦ ζητᾷ τὸ κορδόνι!

Ἰωάννα.—Ἦταν γραφτό!

(Μετάφρασις) Γ. ΚΑΡΕΝΝΑΣ

Ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἡσυχάζει.—Ἡ Ἀθήνα τοῦ γλεντιοῦ.—Ξενύχτι, αὐτοκίνητο, χορός.—Γυναικοῦλες τοῦ μεθυσιοῦ καὶ τοῦ Φὸξ τρότ.—Τὰ βαραντοὺπ τῆς Τζὰζ-μπάντ.—Στὸ «Τροκαντερὸ»!...—Τὸ γοβάκι τῆς θεατρίνας.—Ὁ Μπούρας... μαέστρος.—Τὰ μπέν-Μίξτ τοῦ Σκαραμαγκᾶ.—Στὴ Γκαρσονιέρα!..

Ὅταν ὅλα πειὰ ἡσυχάζουν καὶ ὁ πολὺς κοσμάκης ἔχει πάρει γιὰ καλὰ τὸν

πρῶτον του ὕπνο, μιὰ νέα ζωὴ ἀρχίζει γιὰ τὴν κοσμικὴ μας Ἀθήνα. Ἡ ζωὴ τοῦ γλεντιοῦ, τοῦ μεθυσιοῦ τῆς τρέλλας. Ἄνθρωποι σοβαροὶ κλεισμένοι ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ στὸ γραφεῖο τους, παιδαρέλια ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένα εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ γλεντιοῦ, χάρις εἰς τὰ πατριαρχικὰ κεφάλαια, ἄλλοι ἄνθρωποι ζητοῦντες τὴν πρόσκαιρον λήθην σὲ ἕνα κουραστικὸ ἀσυνήθιστο ξενύχτι, ἄλλοι μπλαζὲ ἐξ ἐπαγγέλματος κι' ἀκόμα γυναικοῦλες, γυναικοῦλες ὥμορφες μὲ ζωή, μὲ νιᾶτα μὲ κέφι, γυναικοῦλες τῆς χαρᾶς, τοῦ γλεντιοῦ, τῆς ἡδονῆς, τοῦ μεθυσιοῦ, τοῦ φὸξ-τρότ, Πρωταγωνίστριες της σκηνῆς, κι' ἁπλοϊκὲς κορίστες κοκότες ἀπ' τὰ καμπαρέ, ἀπ' τὰ σαντάν, ἀπὸ παντοῦ, παντρεμμένες ποῦ ἐπωφελοῦνται τῆς ἀπουσίας ἢ τῆς ἀδιαφορίας τοῦ συζύγου, κορίτσα, ἀπ' τὰ σημερινὰ κορίτσα τῆς Ἀθήνας, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος φίρδην, μίγδην ξεχύνεται στὰ νυκτερινὰ κέντρα καὶ μιὰ νέα ζωὴ παίρνει τὸ δρόμο της, ἐνῶ μιὰ ἄλλη, ἡ νοικοκυρίστικη, ἡ ἥσυχη καὶ συμμαζεμένη ροχαλίζει.

* * *

Τὰ αὐτοκίνητα τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο στιβαγμένα ἀπὸ τὸ εὐγενικὸ φορτίο τῆς σάρκας ποῦ θὰ ὀργιάσῃ, ξεκινοῦν γιὰ τὸ Φάληρο, γιὰ τὸ Χαλάντρι, γιὰ τὴν Κηφισσιὰ.γιὰ τὸ Σκαραμαγκᾶ, γιὰ τὴ Ραφίνα καὶ τοὺς ἥσυχους ἐξοχικοὺς δρόμους ἀναστατώνει τὸ κλάκστον τοῦ Μερσεντές, ἢ τοῦ Καντυλάκ, τῆς Φίατ, τοῦ Φὸρ καὶ τῶν ἄλλων τεσσάρων χιλιάδων αὐτοκινήτων ποῦ ἀπασχολοῦν κάθε βράδυ αἱ ὀργιάζουσαι Ἀθῆναι μας.

Καὶ τὰ νυκτερινὰ κέντρα πλημμυρίζουν καὶ ἡ θυσία εἰς τὸν Βάκχον ἀρχίζει καὶ τὰ ὑποχρεωτικὰ πάντοτε χαρσόνια ἐναλλάσσουν τὶς σαμπάνιες, μὲ τὰ κρασιὰ κι' αὐτὰ μὲ οὐΐσκι, μὲ κουαντρό, μὲ τσέρ μπρὰν μὲ...ρετσίνα!

Ἡ τζὰζ-μπὰν μὲ ὅλα τὰ πρωτόγονα βαραντούπ, ροκάνες, ντέφια, σειρῆνες, τενεκέδες, κουδούνια, ἀνάβει τὰ αἵματα, ἐξαγριώνει τὶς αἰσθήσεις, μεθᾶ κανιβαλικὰ τοὺς γλεντζέδες μας καὶ ποτήρια ἐξφενδονίζονται καὶ γεμᾶτες ντεμὶ-σὲκ σπάζονται γιὰ τὸ καπρίτσο τῆς Λιζὲτ ἢ τῆς Φροσάρας!

Εἶνε ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ πᾶν ζῆ γιὰ τὴ γυναῖκα!

Αὐτὴ διατάζει τὴν ὀρχήστρα, γι' αὐτὴν πηγαινοέρχονται τὰ χαρσόνια, γι' αὐτὴν τὰ πορτοφόλλια ἀδειάζουν καὶ τσὲκ ἀκόμη ὑπογράφονται.

Ἡ ρὸζ καλτσοδέτα κυβερνᾶ!

Ζήτω ἡ γυναῖκα!

* * *

Στὸ «Τροκαντερό!»

Τὸ κέντρο τοῦ πειὸ ἔκφυλου γλεντιοῦ, τὸ κέντρο τῆς μόδας, ἡ ρουφίχτρα τοῦ θεατρικοῦ μας κόσμου.

Πλησιάζει νὰ ξημερώσῃ ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τῶν «Πανελληνίων» ὕστεραἀπὸ ἕνα ἥσυχο συναδελφικὸ γλεντάκι μᾶς ἀπιστόμισεν ἐκεῖ γιὰ καφέ.

Τὸ πανδαιμόνιον ἐδῶ δὲν περιγράφεται καίτοι τὸ γλέντι λόγῳ τῆς ὥρας πιάνει νὰ κοπάσῃ.

Καὶ τὶ δὲν βλέπει κανεὶς αὐτὴν τὴν ὥραν στὸ «Τροκαντερό», Ὅλη ἡ Ἀθήνα

ποῦ γλεντᾶ, ἀνακατωμένη φύρδην μίγδην χορεύει, πίνει, τραγουδεῖ. Ὁ Χρυσομάλλης ἀνεβασμένος σὲ μιὰ καρέκλα τραγουδεῖ τὶς γνωστές του καντσονέτες, ὁ Ἰατροῦ χορεύει σίμμυ, ὁ Κωνσταντάρας προσπαθεῖ νὰ βρῇ τὸ δαχτυλίδι του ποὺ τοῦ ἔπεσε μέσα στὸ ντεκολτὲ κάποιας γνωστῆς πρωταγωνιστρίας, ὁ Μοσχονᾶς ἐκθειάζει τὴν ὥμορφιά καὶ τὸ ταλὰν τῆς Κοντσέτας, αὐτὴ διατάζει σαμπάνια, ἡ Ζαζᾶ παίζει τζὰζ-μπὰντ καὶ ὁ ὑποφαινόμενος μεθυσμένος ἀπὸ τὸ περιβάλλον, γοητευμένος ἀπὸ τὶς γύρω του ὡμορφιές, διατάζει ἕνα νερό!

Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναστάτωσιν ὁ Μπούρας!

* * *

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφοῦ ἔπαψε ἡ ὀρχήστρα τὸ νυσταγμένο της φὸξ-τρότ, ἀπὸ μιὰ γωνιὰ μιὰ γλυκειὰ μελωδικὴ φωνὴ ἔκαμε ὅλους μας νὰ προσέξουμε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἡ Λαουτάρη τραγουδάει «Διαβολόπαιδο»!.. Καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸ τραγοῦδι της ἐγενικεύθη καὶ ὁλόκληρο τὸ κέντρο, σὰν μιὰ παρέα ὅλοι μαζί, τραγουδεῖ τώρα τὸ μεθυστικὸ ταγκὸ τοῦ «Διαβολόπαιδου».

Τὸ γλέντι βρίσκεται στὸ ζενίθ. Σαμπάνιες ἀνοίγονται, ποτήρια σπᾶνε κι' ἕνας γνωστὸς σὰ φουσκωμένος γάλλος ἐργοστασιάρχης ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἐγείρετα γιὰ νὰ προπίῃ ἀπὸ τὸ γοβάκι τῆς φίλης του στὴν ὑγειὰ τοῦ... Θεοῦ.

Πρόγκα ἐπακολουθεῖ, ὕστερα ἀντιφώνησις ἀπὸ τὸν Κωνσταντάραν καὶ ἡ «Μπαγιαντέρα» στὴν Τζὰζ-μπάντ!

Οἱ γλεντζέδες μας τώρα χορεύουν, χορεύουν χωρὶς τέλος, ἱδρώνουν, σέρνονται, πατιῶνται, ἕνα ζευγάρι πέφτει κάτω ἀλληλοπρογγάρωνται, συνεχίζουν τὸ χορὸ τους, ἐνῷ ὁ Μπούρας μὲ μιὰ πεπονόφλουδα στὸ χέρι δίκην μπαγκέττας, διευθύνει τὴν ὀρχήστραν. Ὁ λαὸς διασκεδάζει!..

* * *

Ἔχει ἀρχίσει νὰ ροδίζῃ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ὅταν μιὰ-μιὰ παρέα ἀρχίζει καὶ ἀποχωρεῖ.

Ἀλλὰ ἂς μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι οἱ γλετζέδες μας πρόκειται μὲ τὴν ἀποχώρησί τους ἀπ' τὸ «Τροκαντερὸ» νὰ τελειώσουν νὰ τὸ γλέντι τους.

Κάθε ἄλλο...

Οἱ σωφὲρ παίρνουν διαταγὲς γιὰ τὸν Σκαραμαγκᾶν, ὅπου τὸ ἀπαραίτητο πρωινὸ μπὲν-μίξτ, ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς γιὰ τὴν Γλυφάδα, γιὰ τὴν Ραφίνα κι' ἄλλοι γιὰ τὶς πλούσιες γκαρσονιέρες τῶν γλεντζέδων μας ὅπου ἡ ἡδονὴ θὰ θέσῃ τὴν σφραγίδα της σ' ὅτι τὸ ὁλονύχτιο γλέντι κατώρθωσε νὰ συνδέσῃ.

* * *

Στὴ γκαρσονιέρα φυσικὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀπασχοληθοῦν καὶ πολύ, σ' ὅτι σ' ἄλλες περιστάσεις θὰ ἐπιβάλλετο.

Τὸ κόκκινο ἠλεκτρικὸ λαμπιόνι ποὺ ἔχει προσδώσει σ' ὅλο τὸ κομψὸ περιβάλο τῆς γκαρσονιέρας κάτι τὸ ἐξωτικό, ροδίζει τώρα τὶς σάρκες, γιγαντώνει τὸν πόθο καὶ τὸ ντιβάνι μὲ τὰ πλουμιστὰ περσικὰ χαλιά, ἀναλαμβάνει νὰ δεχθῇ ὅτι τὸ παρκὲ τοῦ ντάνινγκ παρασκεύασε μέσα στῆς σαμπάνιας τοὺς καπνούς.

Καὶ τὸ ἔκφυλο γλέντι συνεχίζεται μὲ αἱματοποσία ἀπὸ τὰ στητὰ στήθη τῆς ὡραίας,ποὺ ἕνα χρυσὸ βελόνι τὰ κέντησε ἡδονικὰ καὶ ὁ αἰθέρας καὶ ἡ μορφίνη σφραγίζουν τὴν ἀπέραντη εὐτυχία τοῦ πειὸ βαθειοῦ ἡδονισμοῦ τῆς σίρκας, στὸ βαθὺ λήθαργό της.

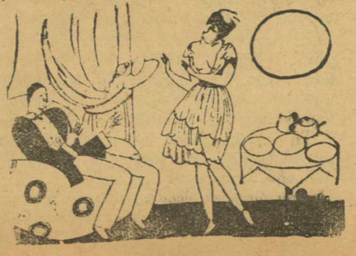

ΑΙ ΣΥΝΕΝΙΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ

ΟΜΙΛΕΙ Ο Κ. ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΣ

Ο γνωστὸς συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς κ. Δ. Παπαδόπουλος (Τυμφρηστὸς) ἠυκαιρεστήθη νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ὡς ἑξῆς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας :

— Πῶς βλέπετε τὴν σημερινὴν κίνησιν τῆς φιλολογίας ; Καὶ εἰδικώτερον : Τί φαντάζεσθε διὰ τὸ μέλλον ; Ποίαν ἐξέλιξιν θὰ ἔχῃ.

— Ἀναμφίβολα ἄρχισε μιὰ ζωηρὴ μεταπολεμικὴ κίνηση καὶ ζύμωση στὴ φιλολογία, μὲ μορφὴ ἀντιπολεμική, ποῦ ὅμως θὰ καταλήξῃ ὁριστικὰ καὶ πειὰ θετικώτερη κατεύθυνση θὰ πάρῃ, αὐτὸ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ὁρίσῃ ἀπὸ σήμερα.

Ἐκεῖνο ποὺ λένε πὼς ὁ ρωμαντισμὸς πέθανε μια γιὰ πάντα καὶ ὅτι ὁ ρεαλισμός, καὶ μάλιστα ὁ κομμουνισμὸς μόνο, θὰ ἐπικρατήσῃ στὴ λογοτεχνίαἀσφαλῶς δὲν ξαίρουν τί λένε ἢ κάμνουν ἁπλῶς προπαγάνδαν καὶ τότε εἶναι συχωρεμένοι. Ἡ τέχνη στὴν καλλιτεχνία, καὶ μάλιστα στὴ φιλολογία, εἶναι ἀπέραντη καὶ δὲ μπορεῖ νὰ περιοριστῇ ἀπὸ καμμιὰ ἰδεολογία. Δὲν ἀποκλείεται βέβαια ἡ κατεύθυνση αὐτὴ νὰ εἶναι καὶ κομμουνιστική (ἂν καὶ μᾶς φαίνεται δύσκολο αὐτό, γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀσπάζονται τὸν κομμουνισμὸ καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς δικούς μας λογίους εἶναι ἐλάχιστοι), ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶναι ἁπλῶς καὶ ἀνθρωπιστικὴ ἢ καὶ ἐπιστροφὴ πρὸς τὸ ρωμαντισμό, ἀπὸ καθαρὴ ἀντίδραση πρὸς τὴ σημερινὴ ὑλιστικὴ μορφή της.

Καὶ μιὰ τάση τέτοια ἄρχισε τώρα στὴν Εὐρώπη νὰ φαίνεται.

Ἡ λογοτεχνία ἑνὸς τόπου ἐπηρεάζεται, χωρὶς ἄλλο, σημαντικὰ ἀπὸ τὸ πνεύμα τῆς ἐποχῆς της καὶ τὸ περιβάλον γενικά, ποὺ ἐπιδρᾷ αὐτὸ ἀσυνέσθητα στὴ σκέψη τῶν λογοτεχνῶν καὶ δίνει τὴν κατεύθυνση. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ καθοριστῇ ἡ κατεύθυνση ἐκ τῶν προτέρων, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόσταση. Τοῦ καθενὸς λογοτέχνη τὴν κατεύθυνση δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κανονίσῃ καμία προαπόφαση ὁμαδική, ἀλλὰ μόνο ἡ δική μου ψυχικὴ διάθεση καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ἐπηρεασμοῦ τοῦ περιβάλοντος. Γιαὐτὸ κατὰ τὴ γνώμη μας, ἀνόητος καὶ ἄσκοπος ὑπῆρξε ὅλος ὁ θόρυβος τῶν τελευταίων συνεντεύξεων στὶς ἐφημερίδες, γιατὶ δέ χρησίμεψαν σὲ τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ βγάλουν στὰ φόρα τἀπλυτάτους οἱ λόγιοι καὶ νὰ ξεσκεπάσουν τὰ μίση τους' Ἐκεῖνο ποὺ μόνο θἄπρεπε νὰ ζητήσῃ κανένας σήμερα, ἀπὸ τοὺς λογοτέχνες μας, εἶναι μία ἕνωση γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῶν δικαίων των, καὶ κάποιος ἀμοιβαῖος σεβασμὸς καὶ μάλιστα τῶν νεώτερων πρὸς τοὺς παλαιοτέρους,ποὺ νομίζουν αὐτοὶ ἂν βρίσουν τὰ ἔργα τῶν παλαιῶν σὲ κριτικὰς ἄκριτες, ἀψυχολόγιτες καὶ χωρὶς τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς, θὰ τοὺς ἐξαφανίσουν καὶ θ' ἀναδειχτοῦνε αὐτοί, ἐνῷ μόνον μὲ ἔργα δυνατώτερα ἀπὸ κείνους θὰ τὸ πετύχουν. Ἔπειτα ἡ λογοτεχνία ἑνὸς τόπου δὲν εἶναι γένημα τῆς στιγμῆς, ἀλλ' ἔχει τὴν ἱστορία της, μακρυνὴ ἱστορία καὶ ἡ κάθε νέα γενεὰ ἔρχεται καὶ προσθέτει μόνο κάτι σ' αὐτὴ σύμφωνα μὲ τὴ συγκαιρινή της τεχνοτροπία.

Τὴ λογοτεχνία στό μέλλον τὴ φαντάζομαι ἀσφαλῶς ἀνώτερη τῆς σημερινῆς ἀπὸ τὴν ἄποψιν τῆς τέχνης τουλάχιστο. Πρέπει ὅμως οἱ νέοι λύγιοί μας ν' ἀποφεύγουν τὲς μιμήσεις τῶν ξένων ἔργων καὶ ν' ἀφήνωνται στὴ φυσική τους ἔμπνευση καὶ στὸ ὁποιοδήποτε τάλαντό τους.

—Τί ἔργασίαν σας ἑτοιμάζεταιπρὸς ἔκδοσιν;

— Ἔχω σχεδιασμένα ἕνα δύο ρωμάντσα, ποὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ θελήσω νὰ τὰ συμπληρώσω καὶ νὰ τὰ δώσω στὴ δημοσιότητα. Ἔχω τὴ γνώμη πὼς ὅταν πατήσῃ κανεὶς τὴν μέσην ἡλικίαν καὶ δὲν αἰσθάνεται μέσα του τὴ δύναμη νὰ δώσῃ στὸ κοινὸ κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὰ ὡς τότε ἔργα του, πρέπει νὰ σταματᾶ. Ἴσως πάλι νὰ μεταβάλω καὶ γνώμη. Ξαίρω καὶ γώ ; Οἱ λογογράφοι εἶναι σὰν τοὺς χαρτοπαῖχτες καὶ τοὺς ἀλκολικούς.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΙΤΣΑ ΠΕΘΑΝΕ

Φθινόπωρο εἶναι κοντεύει νὰ ξημερώσῃ· ἕνα δρέπανο φεγγαριοῦ στὴν Ἀνατολὴ μὲ φόντο τὸ ἀπέραντο μαβὶ τ' οὐρανοῦ. Στὸ πάρκο κελαϊδοῦν τὰ πουλιὰ θαρρεῖς ἀπὸ ἕνα φόβο γιὰ τὴν τύχη τους, ποῦ ἔρχεται ὁ χειμῶνας.

Τὰ κεριὰ σβύνουν στὴν κρεββατοκάμαρά μου, ἐπάνω στὸν ἀσημένιο κηροστάτη. Νά, τώρα ἔχουν σβύσει δυὸ κι' ἕνα ἄλλο μ' ἀποχαιρετάει. Μιὰ φλόγα μεγάλη, ἢ σκιὲς τῶν πραγμάτων μεγαλώνουν καὶ στιγμιαία κι' αὐτὸ παύει νὰ ζῇ. Σιγὰ-σιγὰ ἡ σκοτεινιὰ μὲ κυκλώνει. Σκοτεινιὰ γύρω μου, μὰ σκοτεινιὰ καὶ στὴν καρδιά μου.

Μονάχος τώρα μέσα στὸ σπίτι ὅλο. Ἄδεις ἡ κάμαρες, ἄδεια καὶ ἡ καρδιά μου. Καὶ μιὰ σκέψι ἔρχεται ἀκάλεστη: Πόσο ἡ ζωὴ εἶναι βαρειά, ἀλήθεια.

Βαρειά; Γιατί;

Μὰ εἶναι νὰ γελῶ μὲ τὸν ἑαυτό μου. Νὰ ρωτῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, γιατὶ εἶναι βαρειὰ ἡ ζωή. Μὰ σήμερα δὲν ἔθαψα τὴ Νίτσα; Δὲν τὴ κήδευσα τὴ καϋμένη, τὴ μικροῦλα, μεσημέρι-μεσημέρι;

Παρόδοξο, μοῦπε κάποιος φίλος μου, κάποιος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς φίλους ποῦ μὲ 'ρωτοῦσε γνωρίς τί ἔχω καὶ τοῦ εἶπα τὸν πονο μου.

—Δὲν πέθανε, μοῦ εἶπε. Κ' ἐκτύπησε τὸ χέρι στὸ τραπέζι τὸ μικρὸ τὸ καρυδένιο, ποῦ εἶναι μπροστὰ στὸ ντιβάνι.

—Δὲν πέθανε. Εἶσαι τρελλός. Τὴν εἶδα ἀπόψε.

Γέλασα δυνατά.

Ὁ φίλος μου μ' ἐκύτταξε μὲ λύπη κ' ἐκούνισε τὸ κεφάλι.

Ἐγὼ ἐπέμεινα.

—Κι' ὅμως πέθανε, φώναξα. Τὸ μεσημέρι τῆς ἔκαμα καὶ τὴν κηδεία. Κύττα τὴν ψυχή μου νὰ ἰδῇς. Ἄδεια εἶναι. Τώρα τὸ μελαχροινὸ προσωπάκι μὲ τὰ δυὸ ζωηρὰ μάτια, σβύσαν πάντα γιὰ μένα. Τώρα δὲν πλανιέται ἡ μορφή της στὸν ἀέρα, οὔτε τὸ αἰώνιο παιγνίδισμα τῶν ματιῶν της μὲ τὸ παντοτεινὸ χαμόγελο. Δὲν κουβεντιαζει πιὰ μαζύ μου οὔτε στὸν ὕπνο μου. Σ' ὁρκίζομαι. Ἅμα ἐνοιωσα πὼς ἡ Νιτσα πέθανε καὶ ἡ ψυχή μου ἔμεινε ἄδεια, κοιμήθηκα. Ὁ ὑπηρέτης μου, ποὺ παραστέκει στὸν ὕπνο μου, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ καὶ σ' αὐτὸ τυραννιέμαι μοῦ τὸ εἶπε, ἅμα ξύπνησα.

—Κύριε... Τίποτε...

Κι' ἐμάζεψε τὰ χείλη του καὶ τὰ φρύδια του, ἐν ᾧ τὰ χέρια του ἔγραψαν μιὰ εὐθεῖα στὸ κενό, σὰν νἄλεγαι: Πέθανε ἡ Νίτσα.

Κούνησε πάλι ὁ φίλος μου τὸ κεφάλι του κι' ἐπῆρε τὸ ψηλὸ κρυστάλλινο ποτῆρι νὰ πιῇ.

—Γιὰ τὴν ψυχή της, εἶπε.

Ἐπῆρα κι' ἐγὼ τ' ἄλλο ποτῆρι.

—Ἂς πιοῦμε φίλε μου. Ἂς πιοῦμε. Γιὰ τὴ ψυχή της, γιὰ τὸ λυτρωμό της, γιὰ τὸ μπάσιμό της στὸν μεγάλο κι' ἀφρόντιστο δρόμο,—ὅτι θέλεις διάλεξε – ἂς πιοῦμε.

Τὰ κρύσταλλα πλησίασαν, ἄγγιξαν, ἔβγαλαν ἕναν ἦχο σὰν στεναγμό.

—Ἄκου Νῖκο, τὸ λὲν καὶ τὰ κρύσταλλα

– Τί λέν;

—Βαρειὰ εἶναι ἡ ζωή.

—Μὰ ἥσυχη, σὰν δὲν ὑπόσχουν Νίτσες.

Κυττᾶμε ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ δρόμο. Περνοῦν αὐτοκίνητα, ἁμάξια, πεζοί. Ζευγάρια ἐρωτευμένα. Ἄλλα φιλιοῦνται, ἄλλα ἀδιάφορα.

Ὕστερα ὁ φίλος μου σηκώνεται. Δὲν κουνάει πειὰ τὸ κεφάλι. Οὔτε μὲ παίρνει γιὰ τρελλό. Παίρνει τὸ καπέλλο του καὶ φεύγει, ἀμίλητος.

. . . . . .

Τώρα στὸ ξημέρωμα, μέσα στὸ μεγάλο σπῆτι, ποῦ ὅλες ἡ κάμαρες εἶναι ἄδειες καὶ τὰ κεριὰ σβύνουν τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο, ἐπάνω στὸν ἀσημένιο κηροστάτη, ἡ ἡσυχία πλανᾶται.

Μὰ τί ἤθελα; Ἐπάνω ἀπὸ τοὺς τάφους τί ἄλλο γυρεύω;

ΜΙΝΩΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

"ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ,,

Δὲν λησμονεῖ κανεὶς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ Κράτος διαθέτον συνάλλαγμα ἐκ τῶν πιστώσεων τῶν Συμμάχων ἠδύνατο νὰ ρυθμίζῃ τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ προστατεύῃ ἀπὸ τὸ ἀχόρταγον στόμα τῶν κερδοσκόπων τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τοῦ τόπου καὶ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὸ φθηνὸ ψωμὶ τοῦ λαοῦ. Διὰ τοὺς γνωστοὺς εἰς πάντας κατόπιν λόγους ἐσταμάτησαν αἱ συμμαχικαὶ πιστώσεις καὶ τὸ Κράτος πιεζόμενον ἀπὸ τὰς συνεχεῖς πολεμικὰς ἀνάγκας του ἐζήτησε κατ' ἐπανάληψιν νὰ ἐξοικονομηθῇ διὰ διαφόρων ἐσωτερικῶν δανείων καὶ ἐκδόσεως χαρτονομίσματος. Ἀλλ' οἱ κερδοσκόποι ἐλλόχευον καὶ εὕρισκον τὴν εὐκαιρίαν νὰ διασύρουν τὴν ὑπόληψιν τῆς δραχμῆς μας διὰ τῶν κερδοσκοπικῶν των παιγνιδίων, ὑψώνοντες ἢ ρίπτοντες κατὰ βούλησιν τὸ ἐξωτερικὸν συνάλλαγμα, ἀφοῦ τὸ Κράτος δὲν ἠδύνατο ὡς πρότερον νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς ἀνηθικότητος τῶν σκοπῶν των. Οὕτως εἴδομεν τὴν λίραν ἀνερχομένην καὶ κατερχομένην κατὰ ἑκατοντάδας μονάδων, ἐνῷ ἡ ἀπόγνωσις τοῦ Λαοῦ παρέφερεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ δημιουργῇ ζητήματα δημοσίας τάξεως.

Καὶ ὅμως διὰ τοῦ νομοθετήματος, δι' οὗ ἐπετράπη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐκδίδῃ *ἔντοκα γραμμάτια εἰς λίρας καὶ δολλάρια*, ἀπολύτως ἐξησφαλισμένα, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ σχηματισθῇ ἀπόθεμα εἰς ἐξωτερικὸν συνάλλαγμα, καὶ δι' αὐτοῦ ἂν ὄχι ὁλοκληρωτικῶς ἀσφαλῶς ὅμως κατὰ τὸ πλεῖστον, θὰ παρείχετο τὸ μέσον νὰ χαλιναγωγηθῇ ἢ εἰς βάρος τοῦ πτωχοῦ λαοῦ αἰσχρὰ κερδοσκοπία. Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς ἓν ἔντοκον γραμμάτιον εἰς λίρας ἢ δολλάρια δηλαδὴ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ κλεισμένα καὶ μὴ παραγωγὰ τσέκια του, δὲν ἔχει εἰμὴ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον τοῦ Κράτους ἕνα τσὲκ τοῦ Δημοσίου, πληρωτέον μετὰ 1, 2, 3, 4 ἢ 5 χρόνια παραδίδων εἰς αὐτὸ ἴσης ἀξίας τσὲκ δολλαρίων ἢ λιρῶν, ὁπότε καὶ θὰ ἀποκομίσῃ τὰ ἑξῆς κέρδη: Πρῶτον σοβαρώτατον τόκον ἀνερχόμενον ἀπὸ 7.50 ο)ο μέχρι 9.90 ο)ο περίπου ἐξαρτώμενον ἀπὸ τὸν χρόνον τῆς ἐξαργυρώσεως. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ Τράπεζαι δανειζόμεναι καθ' ὃν τρόπον δανείζεται ἀνωτέρω τὸ Κράτος, μόλις τὸ πολὺ δίδουσι 4 ο)ο.

Δεύτερον ἀπαλλάσσεται διὰ τὸ ποσόν, ὅπερ ἀντιπροσωπεύουσι τὰ ἐκδιδόμενα τσέκια τοῦ Δημοσίου, τοῦ φόρου τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας. Τρίτον δύναται νὰ καταβάλῃ τὸν φόρον τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας του εἰς συνάλλαγμα ἐφόσον ἔχει ἐνδύσει εἰς τοιαῦτα δημόσια χαρτιὰ τὸ ἕκτον τῆς εἰς ξένον συνάλλαγμα καὶ ξένας ἀξίας κινητῆς περιουσίας του. Καὶ τέταρτον, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ὅτι συντρέχων διὰ τῆς ἀποκτήσεως τοιούτων δημοσίων γραμματίων τὸ Κράτος δίδει εἰς αὐτὸ τὰ μέσα νὰ βελτιώσῃ καὶ νὰ σταθεροποιήσῃ τὴν δραχμήν μας πρὸς ὄφελος καὶ τοῦ Ἔθνους καὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων.

ΤΑ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ» ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΧΑΛΚΙΣ. Εἰς τὸ νέον θερινὸν θέατρον τοῦ κ. Κων. Μπαζαίου ἐδόθη μὲ ἐπιτυχία ἔκτακτος καλλιτεχνικὴ Μουσικὴ ἐσπερὶς πρὸς τιμὴν τοῦ συμπαθοῦς συμπολίτου μας κ. Ὀρέστη Μακρῆ, Ὑψιφώνου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου Κατὰ τὰ διαλείματα ἀντὶ τοῦ κ. Χρ. Ψαλτῴφ, ἀσθενήσαντος, εὐγενῶς προσφερθεὶς ὁ κ. Καροῦσος Τζαβέλας ἀπήγγειλεν πολὺ ἐπιτυχῶς ποιήματά τινα τοῦ Γρυπάρη καὶ ἄλλων. Ὡσαύτως καὶ ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ ἐνταῦθα Ἐρασιτεχνικοῦ Συλλόγου κ. Γ. Νάκος συνέπραξεν διὰ τριῶν θαυμασίων ἀπαγγελιῶν. Ἰδιαιτέρως ὁ κ. Ὀρέστης Μακρῆς εἰς τὸν «Ἐρνάνην» ἀποθεώθη.

Λάμπης Λύγερινὸς

ΘΗΒΑΙ. Ἡ ἐπὶ μία ἑβδομάδα διαρκέσασα ἐτησία ἐμποροπανήγυρις τῶν Θηβῶν ἔλῃξε χθὲς μὲ πρώτης τάξεως ἐπιτυχίαν. Καὶ ἡ πόλις μας ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὸν ἥσυχον αὐτῆς βίον πρὸς μεγάλην ἐννοεῖται λύπην τῶν νέων μας οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ἐτησίου των φλέρτ.

Εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν ἡμερῶν τῆς πανηγύρεως ἔλαμψε καὶ πάλιν ἡ ὡμορφιὰ τῶν κομψῶν μας Θηβαΐδων, διὰ τὰς ὁποίας οἱ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἀλλαχοῦ ἐλθόντες διὰ τὴν ἐμποροπανήγυριν ξένοι μας, ἔμειναν ἀληθινὰ γοητευμένοι.

ΜΠΟΛΑΤΙ (Κορινθίας). Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἐρασιτεχνικοῦ ὁμίλου τὸ ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Koletta «Οἱ ἄτιμοι».

Συγχαρητήρια ἀξίζουν εἰς τοὺς ἐρασιτέχνας κ. κ. Μιχ. Ἀνεστόπουλον ἀδελφ. Τιγκαράκη, Σ. Ἰωάννου, Κ. Μπέζον, Κ. Κουρεμένον, Δημ. Δημάκην καὶ Γρηγ. Ἀνεστόπουλον.

Ἐκ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος συνέρευσε ἐξ ὅλων τῶν περιχώρων διεκρίναμεν τὰς Δίδας, Μιχάλη, Δημάκη, Μπέζου, Σενδιγιαννοπούλου, Καραμπίνη κλπ. Καὶ τοὺς κ. κ. Δουφεξόπουλον, Ψαρρόν, Δημ. Πετρόπουλον, Θ Καλλίρην, Μιχ. Ἀγγελίδην κλπ.

ΤΡΙΚΑΛΑ. Ὁλόκληρος ὁ μαθητικὸς κόσμος τῶν Τρικάλλων μετὰ τῶν κηδεμόνων των εὑρίσκονται ἐν ἐξεργέσει λόγῳ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ Γυμνασίου μας τοῦ ἐπιδεκαοκταετίαν ἐνταῦθα διδάξαντος καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς κ. Χαρ. Κρίκη.

Οὕτω δὲ τὸ γυμνάσιόν μας κινδυνεύει νὰ μείνῃ ἄνευ καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς.

ΠΥΡΓΟΣ. Ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ὁ συμπαθὴς ἔμπορος κ. Χαριλ. Παπαδόπουλος καὶ ἡ Δις Μαρία Σιδηροκαστρίτου.

—Ὁ Γ. Μαρκουτσᾶς ἀνεδέξατο τὸν ὑστερότοκον υἱὸν τοῦ κ. Θ. Χρονοπούλου ὀνομάσας αὐτὸν Σπυρίδωνα.

—Ἔδωσεν ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν πόλιν μας ἐξ Ἀθηνῶν ὁ συμπαθὴς νέος κ. Γ. Παπαχρηστόπουλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. Κόσμος πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς παραθερίζει εἰς τὸν μαγευτικὸν Διόνυσον. Συγκεντρώσεις κοσμικαὶ καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ κ. Κολοβοῦ καὶ χορὸς ὅσον δὲν παίρνει.

Κατ' αὐτὰς διακρίνονται αἱ παραθερίζουσαι δίδες Σκέντερ, Ἀναγνωστοπούλου, Κοκονέζη, Κεφαλᾶ καὶ ἡ δις Βαρβάρα Βασαλάκη μὲ τὴν ἐξωτικήν της ὡμορφιὰ ποὺ κατ' ἀραιὰ διαστήματα ἐμφανίζεται καὶ λάμπει σὰν διάττων.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἀνοίγουν αἱ χειμεριναὶ αἴθουσαι χοροῦ.

— Οὕτω μετὰ τὸ «Κεντρικὸν» τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἤνοιξε καὶ ἡ πολυτελεστάτη αἴθουσα χοροῦ τοῦ κ. Σακελλαρίου.

— Μόνον τὸ «Croupe des lys» τῶν κ. κ. Τ. Καραφύλλου καὶ Ἀγγ. Νάτση ἐξακολουθεῖ τοὺς χορούς του εἰς τὴν εὐρυτάτην ταράτσαν τῶν «Ὀλυμπίων» μὲ ἱκανοποιητικωτάτας συγκεντρώσεις.

— Ἀσφαλῶς δὲ τὸ μόνον διατηρηθὲν καὶ κατὰ τὸ καλοκαῖρι ἀπὸ τὰ χειμερινὰ χορευτικὰ γκρούπ, θὰ συγκεντρώσῃ τὸν χειμῶνα, τὸν περισσότερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον κόσμον.

— Εἰς τὸ «Κεντρικὸν» ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἔκαμε ἔναρξιν τῶν χειμερινῶν συγκεντρώσεών του, τὸγκρούπ τοῦ κ. Κατάνη μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

— Ὁ «Πράσινος χορὸς» ποῦ ἐδόθη τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Κεντρικοῦ» μὲ διοργανωτὴν τὸν χοροδιδάσκαλον Μπούμπαν ἀπέτυχεν οἰκτρότατα.

—Καὶ αὐτὸ ὡς ἐκ τῆς ποιότητος τῶν συγκεντρωθέντων.

—Τὸ γνωστὸν ἀπὸ τριετίας «Grouge des Roses« θὰ ἐπαναλάβῃ καὶ ἐφέτος τὰς κατὰ Σάββατον ἀριστοκρατικὰς χορευτικάς του συγκεντρώσεις.

— Πρὸς τὸ καρὸν ἡ διευθύνουσα τὸ γκρουὶπ ἐπιτροπή,εὑρίσκεται εἰς διάπραγματεύσεις μὲ ἰδιοκτήτην μεγάλης καὶ πολυτελοῦς αἰθούσης.

—Οἱ νέοι χοροὶ τῆς ἐφετεινῆς κρεασιὸν διδάσκονται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Βερτίζη» ἀπὸ τὸν καθηγητὴν κ. Δημ. Μάνεσην.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Δίδα Κορωνάκη, τὰ ζητηθέντα ἑπτὰ φύλλα ἐστάλησαν ἀμέσως. — Συνδρομή σας ἐλήφθη κ. Ν. Ἀθανασίου καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἤρχισε ἀπὸ τοῦ ἀρ. 16.—Τὸ ὑπ. ἀριθ. 15 φύλλον σᾶς ἐστάλη κ. Γεωρ. Σταμπόλα — Ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας κ. Γιμ. Πάρρη. Φύλλα ἐστέλοντο ἀνελιπῶς. Μόνον τοῦ ἀρι 17 ἐστάλησαν δύο. Δυστυχῶς ἀδυνατοῦμεν ἀναγνωρίσωμεν ἄλλον. — Εὐχαιριστοῦμε πολὺ γιὰ τὰς ἐνεργεία σας κ. Κ. Οἰκον. Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ καὶ ἤρχισε ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων εἰς τοὺς τρεῖς νέους συνδρομητὰς —Μᾶς ἐλησμονήσατε κ. Εὐαγ. Πριναράκη γιατί ; δὲν ὑπάρχει ἔδαφος πρὸς καλλιέργειαν ; —Ἐπιταγὴ δραχ. 26.40 καὶ συστημένη μὲ δραχ. 18.50 ἐλήφθησαν κ. Θ. Δανιηλίδη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς συστάσεις σας.—Ἐλήφθη συστημένη σας κ. Χρηστίδη καὶ προσετέθησαν 10 ψήφοι εἰς τὸν κ. Κ. Πολυμένην.

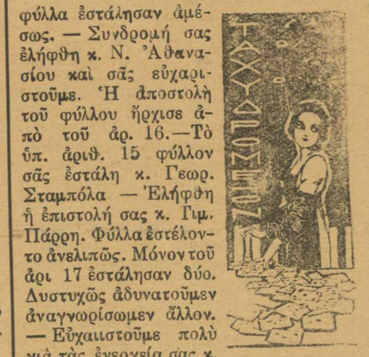

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἡ λέξις λεπτὰ 20' ὁ στιχος δρ. 1.00
Γιὰ τοὺς Φιλολογικοὺς Συλλόγους ἔκπτωσις.
ΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Νεαρὸς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Δίδας καλῶν Οἰκογενειῶν σκοπὸς ἡ φιλία' γράψατε: «Ἄνθος τῆς Νεότητος». Ξενοδοχεῖον Μπάγκειον Ἀθηνᾶς 101 Ἀθήνας.

—Νέος ζητῶν νὰ εὕρῃ ὀλίγην ἀνακούφισιν δέχεται ἀνταλλαγὴν Καρτ-ποσταλ μὲ δεσποινίδας. Σκοπὸς φιλία. Προτιμᾶ καλλονάς Ἀλληλογραφία Ἑλληνιστί, Γερμανιστί, Ἀγγλιστί, Γαλλιστί. Γράψατε. Papeterie Tsitouris Frères pour «Ἀετιδεὺς» Rue Haradji 21 Galata Constantinople.

— Ἀνταλάσσω ἐρωτικὰ γράμματα μὲ νέους ἀνήκοντας εἰς φιλολογικοὺς συλλόγους. «Βιργινία»

Θυρὶς Νο 1. Γραφεῖα «Πανελληνίων»

— Καὶ ποιὸς δὲν θὰ στείλῃ ἕνα ἐκφυλο καρτ-ποστὰλ στὴν «Γκρσὸν»

Θυρὶς Νο 2. Γραφεῖα «Πανελληνίων»

— Εἶμαι φθισικὴ καὶ ζητῶ ἕνα φθισικὸ νὰ περάσωμε μαζὶ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μας Γράψατε. «Νεαρὰ Φθισικὴ»

ΨΗΦΙΣΑΤΕ ΤΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ
ΠΑΠΑΣΤΥΛΙΑΝΟΥ
ΣΤΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Γραφεῖα «Πανελληνίων» Θυρὶς Νο 3

— Νέος ἀνεπτυγμένος ὁμιλῶν τρεῖς γλώσσας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νεαρὰς δεσποινίδας. «Inconue»

«Πανελλήνια» Θυρὶς 4

— Παρακαλεῖται ὁ κ. Δημ. Παπ. νὰ μὴν τὰ ἔχει εἰς τὸν χορὸν τοῦ «Βερτίζ» μὲ τὴν Δίδα Ἑλεν. Κ. διότι τὸν πῆρε ὁ κόσμος μυρουδιά.

Τὸ Λαγωνικό

— Ἀνταλλάσω carte-postales. Προτιμῶ προσωπογραφίες μεγάλων ἀνδρῶν. «Μαργαρίτα» Ρ. Ρ. Ἀθῆναι.

Ο "ΑΡΓΟΣ ΤΩΝ ΛΟΓΟΚΛΟΠΩΝ..

Συνεστήθη συντροφιὰ νέων λογίων μὲ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν σκοπὸν ἔχουσα τὴν καταδίωξιν τῶν εἰς τὰ διάφορα περιοδικὰ φερομένων ὡς λογίων ἀλλὰ πραγματικῶς ἀισχρῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων. Οἱ ἀνακαλυπτόμενοι ὡς λογοκλέπται θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὰ «Πανελλήνια».

Μέλη ἐγγράφονται δωρεὰν εἰς τὰ γραφεῖα τῶν «Πανελληνίων».

Ἕκαστον μέλλος ὀφείλει νὰ εἶναι κάτοχος φιλολογικοῦ ψευδωνύμου ἐγκρινομένου ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ «Πανελλήνια».

Γράψατε : Ἄργον Λογοκλόπων.

Περιοδικὸν «Πανελλήνια» Ἀθῆνας.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Λόγῳ ὑπερπληθώρας ὕλης ἡ δημοσίευσις τῶν πινάκων ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχές. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ καὶ σύμφωνα μὲ προηγούμενη δήλωσί μας καθίσταται γνωστὸν στοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅτιδελτία καὶ διὰ τοὺς δύο διαγωνισμοὺς θὰ γίνωνται δεκτὰ μέχρι τῆς 23 τρέχ. μ. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς προσεχὲς φύλλον.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

"ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ,,

Τύποις, Περιοδικοῦ «Σφαῖρα»
Ὁδὸς Ρόμβης 16

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΓΙΩΡΓΟΣ

ΠΑΡΟΥΤΟ

Γιουργοῦλα μ', ἀειντι, ἄειντι ψυχούλα μ' τὴν παροὺν ἑβδουμὰς ἴφαγε ἡ μυῖγα σίδηρου κὶ τοῦ κνοὺπ ἀτσάλ. Ποὺ νὰ στ' μολαγάου κι' νὰ ξιέσι μι' κουτρούνια!

'Ο κὺρ διεφθυντὴς τοῦ «Παν'ελλήνιων» τάφιρι δεξουδίμητα κι'ἀποὺ προψὲ μᾶς δίπλασε τὸ μιστός,γιατὶ λιέει πῶς θέλ' τὸ συνιργατ' τους νὰ τοῦ δλιέβουν μ' ὄρεξι, τώρι μὶ τὸ ἀνακένωσι.

Ἴετς π' λιὲς πῆρ' ψὲς τοῦ βράδ' τοὺς ριμπισκὶδς μου κὶ κάναμ μιὰ γουρυβλιὰ οὺς τὰ Νταρντανέλια. Καὶ μιὰ καὶ φύσαει τὸ μπουγγί μου εἶπ' κὶ ἰγὼ νὰ ἰμπῶ στὰ κουβαρντλίκια. Κάτσαμε πλιὸς στὸ τραπεζάκι κὶ διάταξι ἕνα κατοστράκ στὰ τρία.

— Δὲν πλᾶμ κρασὶ κύριος, μοῦ λέει ἰένας ἀσπροφορεμμένος κ' ἀπέξ, ἴελσμπι στ' ἄσπρ κ' ἀπ' μέσα βρωμοῦσι σὰ νιόπλουτις.

— Δὲν ἰέχεις λίεει κρασί, ἀμ' τότις τί κακή σου μοῖρα ἰέχεις τὸ λπόν: τοῦ ἰεῖπα εἰς ὕφος ἀρμάνειον, στριφοτσιγαρίζοντας τὸ τσιγκελᾶτ' μου, ἰενῶ μίνια ἰευτραφὴς Γαλλίδα μοῦ ἰέκανι τὰ γλυκὰ μάτια.

— Ὅτι θέλτι ἄλλο κύριος.. Πάστις, παγουτά, μοῦ λιέει.

— Ἄει φίρτι παγουτό, τοῦ εἶπα μὰ τοῦ θέλ' νὰ μυρίζ θάλασσα, μπᾶς κι' εἶν' μπαγιάτικο!..

Κι' ἀπὶ ἀφοῦ πίρασι μίνια σουστὴν ὥρα κι' λιέγαμι νὰ φύγμι, μᾶς φίρνι τὰ παγουτὰ σὶ κάτι ἀσμένια δίσκια, ποὺ ἀπ' πάνου ἰέλιαμπαν σὰν τοὺ μάγλουσ' τὸ χειμῶνα, καὶ κάτ' εἶχε δυὸ δάχτυλα λίγδα, σὰ τὰ πούδια σου.

Ἄειντε Μαλάμ' μου νὰ σ' εἶχα νὰ γλιέπς τί ραβαΐσ, γίν'ποὺ οὔτ'στ'ὄνειρόσ'.

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΤΗ ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀτήνα. Ἀτήνα λέανε, Ἀτήνα ἄκουγα, ἄμμα τὰ ζεβζελίκια της ντὲν ἤξερα. Τώρα χαβαντίσι Ἀτήνας «Παναλλήνια» νὰ γκράφω εἶπανε. Ἀλήτεια πρᾶμα ντύσκολο, ἄμε Μόσκοβα ντὲν εἶμαι. Γράψω χαβαντῆσι ὅλα Ἀτήνας, ἔξυπνο εἶμαι, χαβαντῆσι βρίσκω γκιαβουκλοῦ μου ἀκόμα ντασκάλα εἶνε γκράμματα ξέρει, σακὶν ἐμένα ντὲν βηθόει ἰλάμι ντὲν βγάζει σακίν, νέα Ἀτήνα γκράφει. Σέρτι τὸ ζωὴ εἶνε, ἄμε τί κάμης ἄνταμ, νὰ φάη τέλεις. Ἐπίντομα Κουβέρνο λίγκο εἶνε Ντέκα λίρες τὸ μεῖνα ντὲν φτάνει. Ντουλέψει μὲ σάμπρι πρέπει, παράντες κερντίζει, Γκιαβουκλοῦ φουστάνι τέλει, καρντιὰ ραβαΐσι λίγκο τέλει νὰ τραγκουντήσῃ, τὸ παλὴ νὰ τυμητῆ. Ψὲς Ὑπουργκὸ πῆγα, Ντοξιάντη βρῆκα, μιλάει τέλησα, ἄμα χὶτζ λακιρντὶ ντὲν παίρνει. Αὐτοκτονήσει πῆγα. Τάλασσα νὰ πέσω μὰ φοβήτηκα. Γκιαβουκλοῦ μου ποῦ τ' ἄφηνα. Ἄλλο τάπαιρνε, ἐμένα τὰ λησμόνασε. Γκυναῖκα γκιαβουκλοῦ εἶνε, τὸ ντὲν πιστεύει, ἀγκάπη κοροϊντεύει ἄπιστος κατὸς ἐντῶ τὸ Ἀτήνα λένε, εἶνε. Ἰστέκα καρντιά μου εἶπα. Αὐτοκτονήσει ντὲν πρέπει. Ντουλέψει πρέπει. Ἄμα ντουλειὰ εὔκολο ντὲν βρίσκει. «Πανελλήνια» νὰ γκράφω χαβαντήσια Ἀτήνας εἶπανε. Μπαχτσίσι καλὸ ντώσανε. Ντουλειὰ ἔπιασα. Κουκοῦτζι, αὐτὸ καλὸ εἶνε. Ἀλλὰχ κερίμ. Τώρα τὸ ἄλλο βτομάντα, μοῦτρο μου ἀναγκνώστας καρίση, χαβαντήσια γκράφει... Ὀγούρουλα Ἐφέντημ.

Ἰορδάνης Καΐσερλης

Οὐ θιομπαίχτς ἰπδὶς κι' τοῦ εἶπα νάν' φρίσκι κὶ νὰ μυρὶς θάλασσ', στὴ μίνια ὥρα ποὺ ἰέκανε νὰ τοῦ φέρη τοῦ εἶχι βάλ' στοὺ μπάγου σ ν τὰ ψάρια, γιὰ νὰ μᾶς ξιγιλάσ'.

— Δὶν ἰέχεις δίκιου Γιώργαρ' μ' λιέει οὐ Μήτρους, φριέσκ' εἶνε δὲν γλιέπς ποὺ σαλέβ!.. Γιατὶ μὶ τὴ μίνια κουτλιὰ τοῦ ξιγλύστρησ' κὶ τοῦ ἴπισι κατὰ γῆς.

Καὶ ἀφοῦ ἰέτσι ἴδμε πὼς εἶν' φρέσκ' εἴπμε νὰ τοὺ φάμ'.

Καὶ φνάξαμ' τοὺ πδὶ νὰ τοῦ πάρ' νὰ τοῦ βάλ' λίγου στὴ φουτιά, γιατὶ ἔτσ' παγουμένου δὲν τρουγώτανε.

Ἴετς πλιές.

Γιὰς κι' ἀντίου.

ΟΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΥΣ

Η ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑ

Σ' ΟΤΙ ΜΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ

Ἤμουν λεύθερο πουλάκι καὶ γυρνοῦσα δῶ κι' ἐκεῖ ξάφνου δίπλα μου ἐστάθη σκανδαλιάρικα ἡ Κικὴ μὲ κυττοῦσε μεσ' στὰ μάτια κι' ἡ καρδιά μου σὲ κομμάτια σχύσθηκε σὰν μοῦ εἶπε κείνη.

—Ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἡ καρδιά μου γίνηκε γιὰ σᾶς καμίνη!

***

Μ' ἀγάπη, ὤ τὶ τρέλλα! πάω νὰ χάσω τὸ τσερβέλλο. Τῆς σηκώνω ἐν τῷ ἅμα τὸ χρουσούζικο τὸ βέλο. Καὶ τῆς ἔδωσα στὸ στόμα ὅσα κι' ὕστερα στὸ στρῶμα πεταχτὰ φιλιὰ καὶ ἄλλα ποὺ ὡς καί.....τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

***

Κάποιο ἄλλο πάλι βράδυ —εἶχε ἀπ' τὴ μαμά της ἄδεια!—Σὰν μὲ στὸ πηχτὸ σκοτάδι ξεχαστήκαμε στὰ χάδια ὡς ποὺ ἡ ὥρα πῆγε μία. Καὶ ἀφοῦ χωρὶς ζημία θὰ περνοῦσε τὴ βραδυά της.

Μοῦ ἐχάρισε ὅλη νύχτα κάτι ἄλλο ἀπ' τὰ φιλιά της!...

***

Ὤ τὶ νύχτα παιχνιδιάρα ἀπὸ ἀνάμνησες γεμάτη.

Ὁλοένα μοῦ ζητοῦσε νὰ τὴ βάλω στὸ κρεββάτι.Γιατὶ ἀπάνω στὸ ντιβάνι μοῦλεγε σιγὰ μὲ πόθο ἦταν δύσκολο νὰ κάνη.

Κι' ἔτσι μοῦλεγε: Δὲν νιώθω ὅσο ἔπρεπε νὰ νιώσω καὶ τὴν ἡδονὴ ποῦ ξέρω μονομιᾶς νὰ σοῦ τὴ δόσω.

Κι' ἔτσι δίχως τὸ χατῆρι ἄσκτεφτα νὰ τῆς χαλάσω Πῆγα, ὅλη μου τὴ νύχτα σ' ὅτι μοῦ ζητοῦσε πάσσο!

Ὁ Μπλαζὲς

ΔΡΑΜΑ—ΚΩΜΩΔΙΑ

ΟΠΕΡΕΤΑ—ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

—Ἐξηκολούθησε ὁλόκληρον τὴν ἑβδομάδα εἰς τὸ «*Θέατρον Κυκλῆς*» νὰ παίζεται ἡ comedie τοῦ κ. Γρηγ. Ξενοπούλου ἡ «Μονάκριβη!» μὲ ζηλευτὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ χαριτωμένη μικροῦλα Ἀλίκη μὲ τὴν ἀδελφήν της Ἄδα Μιράνταν εἰς τοὺς δύο πρωτεύοντας ρόλους τῶν δύο ἑτεροθαλῶν ἀδελφῶν ὑπῆρξαν ἄψογοι. Ἡ ὑπόκρισίς των φυσικοτάτη προεκάλεσε ραγδαῖα τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν, κάθε βράδυ δὲ ἀνεκαλοῦντο καὶ αἱ δύο κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν σκηνήν. Δίκαιον εἶνε νὰ τονισθῇ ὅτι, καὶ ὁ κ. Πλούτης ὡς πατέρας καὶ ἡ κ. Βώκου ὡς μητέρα ἔπαιζαν μὲ φυσικότητα μοναδικήν. Ὁ κ. Δενδραμῆς εἰς τὸν ρόλον τοῦ εὐέλπιδος κομψότατος, μελετημένος ὅπως πάντοτε καλά, παρουσίασε ἕνα τύπον νεαροῦ ἐρωτευμένου πολὺ ἐπιτυχῆ. Τὴν «Μονάκριβη!» διεδέχθη ἀπὸ τῆς Δευτέρας τὸ βράδυ τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Παν. Σὸρν ἡ «Νταλμανοποῦλα» εἰς τηνόποίαν ἡ κ. Κυβέλη διέπλασε ἕνα θαυμάσιον ρόλον, τῆς Μπήλιως Νταλμάνη, ἀνεψιᾶς πυροπλητοῦ. Τὸν Πατέρα ὑπεκρίθη ὁ κ. Παπαγεωργίου. Ὡραίους ρόλους ἔχουν, ὁ κ. Π. Γαβριηλίδης καὶ ὁ κ. Παρασκευᾶς. Ὁ Θεατρικὸς τῶν «Πανελληνίων» εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ μᾶς δώσῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

—Ἡ «Ἀγάπη τῆς Ρένας» τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδη εἰς τὸ «*Πανελλήνιον*» ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς νὰ κρατῇ τὸ πρόγραμμα τοῦ «*Πανελληνίου*». Μέχρι τῆς Τρίτης τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Σακελλαρίδη ἐπαίζετο συνεχῶς μὲ πραγματικὲς πιένες. Μερικὰ τραγουδάκια τῆς «Ρένας» ἀκούσθηξαν ἤδη νὰ τραγουδῶνται στοὺς δρόμους.

Τὴν μεγαλειτέραν ὅμως ἐπιτυχίαν ἔχει τὸ ζεῦγος τῶν Μενιδιατῶν. Ὁ κ. Μηλιάδης ἀσφαλῶς εἶνε ἀμίμητος εἰς τὸν ρόλον τοῦ μεσογειάτου χωρικοῦ.

Εἰς τὴν «*Ἀλάμπραν*» καθημερινὸ πανηγύρη.

Τὰ λαϊκὰ μουσικὰ ἔργα ποῦ ἀνεβάζει ἐναλλὰξ ὁ κ. Φ. Σαμαρτζῆς συγκεντρώνουν ὅλην τὴν Ἀθήνα. Τόσο πολὺ ἔχουν παιχθῇ τὰ ἔργα αὐτὰ ὥστε οἱ θεαταὶ τὰ ἔχουν μάθη πλέον ἐκ στήθους, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει κάθε βράδυ τὸ θέατρον νὰ εἶναι γεμᾶτο καὶ ὁ Κυριακὸς νὰ χειροκροτεῖται σὰν νὰ πρωτοεμφανίζεται σὲ ἕνα νέον ρόλον.

Ἡ ὁμογένεια τοῦ θιάσου βεβαίως συντελεῖ κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἀνεβάζει τὴς ὀπερέττες ὁ κ. Σαμαρτζῆς.

—Ὁ κ. Θ. Συναδινὸς πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανος γιὰ τὴν ἐπιτυχία μὲ τὴν ὁποίαν παίζεται στὴς «*Κοτοπούλη*» ἡ νέα κωμωδία του «*Ἐσὺ Φταῖς*». Ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη ἔχει μοναδικὴν ἐπιτυχίαν στὸν ρόλον τῆς ζηλιάρας ποῦ καταφέρνει μὲ τὴ ζήλεια της νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία ὅλων τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἰδικήν της ἀκόμη. Ὅλη οἱ μετέχοντες τοῦ ἔργου ἠθοποιοὶ παίζουν μὲ ἐξαιρετικὸ κέφι. Μιλοῦν πολὺ καὶ γιὰ τὴν χαριτωμένη ἐμφάνισι τῆς Ἄδος Μωρέττης. Τὸ ταλέντο της τὸ προσέχουν πολύ. Δείχνει πῶς θὰ γείνῃ μιὰ πολὺ καλὴ ἠθοποιός.